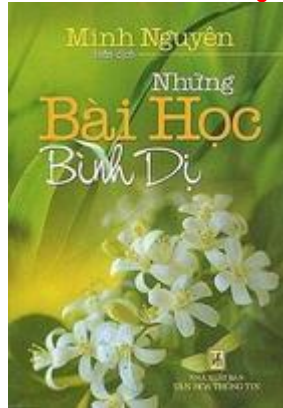

Những Bài Học Bình Di

Minh Nguyên Dịch
Nguyễn Minh Tiến Hiệu đính

---o0o---

Nguồn

<http://rongmotamhon.net>

Chuyển sang ebook 09-11-2014

Người thực hiện :

Nam Thiên - namthien@gmail.com

Nguyễn Ngọc Thảo - thao_ksd@yahoo.com.vn

[Link Audio Tại Website http://www.phapthihoi.org](http://www.phapthihoi.org)

Mục Lục

Lời giới thiệu

Món quà của con gái

Một ly sữa

Sức mạnh vô biên của tình yêu

Câu chuyện con sao biển

Cậu bé khôn ngoan

Tờ giấy bạc

Hải đảo của tình yêu

Ứng xử với nghịch cảnh

Có phải cái bình của bạn đã đầy

Bông hoa thật

Tên trộm thiêng liêng

Ảo ảnh

Cậu bé và cây táo

Cái thùng nứt

Người đàn ông sinh lên thiên đường

Có thể

Hai hạt giống

Cái máy xẻ đá

Chướng ngại vật trên đường đi

Đức vua và những bông hoa

Bức tranh yên bình

Hai con chó sói

Chú kiến Ali

Chai rượu mạnh

Lợi ích của sự tử tế

Hãy bằng lòng với những gì bạn có

Mảnh vườn của Pete

Tòa lâu đài cát

Gia đình nhà gấu

Thiên nhiên màu nhiệm

---o0o---

Lời giới thiệu

Cuộc sống là một quá trình học tập, rèn luyện để không ngừng hoàn thiện bản thân. Chúng ta không chỉ học ở trong nhà trường, chúng ta còn học những bài học từ trong thực tế của cuộc sống, chúng ta học qua sách báo, qua các phương tiện thông tin đại chúng, và chúng ta học qua sự trải nghiệm của chính bản thân mình nữa. Ở mỗi độ tuổi khác nhau lại có những cách học khác nhau.

Với lứa tuổi thanh thiếu niên, việc học tập các bài học đạo đức, cung cách ứng xử thông qua những mẫu truyện súc tích và có ý nghĩa giáo dục là một trong những phương thức tiếp thu dễ dàng và có ảnh hưởng sâu sắc đến nhân cách đang phát triển của các em. Với mục đích đem đến cho các em thanh thiếu niên những câu chuyện thú vị và bổ ích, giúp các em cảm nhận những bài học đạo đức và tự nhìn lại bản thân, để rồi khắc phục những điểm chưa hoàn thiện, xây dựng và phát huy những phẩm chất đạo đức tốt đẹp cho mình, chúng tôi đã tuyển chọn và dịch những câu chuyện ngắn này từ tiếng Anh sang tiếng Việt.

Chúng tôi đặt tựa đề cho tập truyện này là “Những bài học bình dị”. Tại sao lại là những bài học bình dị? Vì những câu chuyện ở đây sẽ chỉ ra cho các em thấy được những bài học đạo đức rất gần gũi trong cuộc sống, rất bình dị, nhưng đôi khi chúng ta không lưu tâm nên đã không nhận rõ, vì vậy mà đã thiếu đi những hành động hợp tình, hợp lý. Là bình dị, vì thông qua việc đọc truyện như là một hình thức giải trí, các bài học đạo đức từ trong những câu chuyện ấy sẽ được huân tập vào tâm trí của các em một cách êm ái, nhẹ nhàng mà lại có sức ảnh hưởng sâu sắc đến tâm hồn các em, đến nhân cách đạo đức của các em.

Hy vọng tập truyện này sẽ đem đến cho các em thanh thiếu niên và bạn đọc nói chung những giây phút giải trí thật sự có ý nghĩa.

Sài Gòn, tháng 12 năm 2009

Minh Nguyên

---o0o---

Món quà của con gái

Chuyện kể rằng, cách đây không lâu có một người đàn ông đã phạt đứa con gái năm tuổi của ông vì phí phạm một cuộn giấy gói màu vàng đắt tiền. Điều kiện kinh tế của gia đình ông ta lúc ấy hơi khó khăn, và ông ta bực mình vì em bé đã dùng cuộn giấy vàng ấy để trang trí một cái hộp nhỏ rồi đặt nó dưới cây Giáng sinh.

Tuy nhiên, vào sáng hôm sau đứa con gái nhỏ đã mang hộp quà ấy đến tặng người cha và nói:

– Thưa cha, món quà này con dành cho cha.

Lúc ấy, người cha cảm thấy bối rối vì sự phản ứng mạnh mẽ thái quá của ông ta trước đó, nhưng rồi sự bực tức của ông lại bùng lên một lần nữa khi thấy cái hộp trống không. Ông ta mắng con bé với giọng gắt gỏng:

– Này con, khi con muốn tặng cho ai một món quà thì phải có cái gì đó ở bên trong gói quà chứ?

Đứa bé ngược mắt nhìn người cha và nói trong nước mắt:

– Ô không, thưa cha, đây không phải cái hộp rỗng, vì con đã thổi những nụ hôn của con vào trong đó cho đến khi nó đầy mới thôi.

Người cha vô cùng xúc động khi nghe con gái nói vậy. Thế là ông ta quì gối xuống, ôm đứa con gái bé bỏng vào lòng và xin lỗi về sự bực tức không đáng có của mình.

Không lâu sau đó, một vụ tai nạn đã cướp đi mạng sống của em bé. Kể từ đó, người cha giữ cái hộp màu vàng ấy bên cạnh giường ngủ của mình cho đến suốt đời. Và mỗi khi thất vọng hay phải đối mặt với những khó khăn trong cuộc sống, ông luôn mở cái hộp và lấy ra một nụ hôn trong tưởng tượng rồi nhớ lại tình thương yêu của đứa con gái bé bỏng đã đặt vào đó.

Trong hiện thực của cuộc sống, hẳn là mỗi chúng ta đều đã từng được tặng một cái hộp màu vàng chứa đầy tình thương yêu không điều kiện và những nụ hôn từ con cái hay cha mẹ của chúng ta, từ những người thân trong gia đình và bạn bè. Họ giống như những thiên thần, những người đã giúp chúng ta đứng vững trên đôi chân của mình khi đôi cánh của ta không còn bay được nữa. Thế đấy, tình thương yêu là một tài sản vô hình quý giá nhất mà mỗi người chúng ta cần phải biết trân quý.

Liberty Town

Nguồn: www.emmitsburg.net

Một ly sữa

Ngày xưa, có một bé trai nghèo phải đi bán hàng từ nhà này sang nhà khác trên suốt con đường đến trường để kiếm sống. Một hôm, cậu bé chợt nhận ra mình chỉ còn vòn vẹn có một hào mà thôi, và lúc đó em đã đói lắm rồi.

Cậu bé quyết định sẽ xin thức ăn ở một căn nhà bên đường. Tuy nhiên, em đã không đủ can đảm để mở lời khi thấy một người phụ nữ trẻ đẹp ra mở cửa.

Thế là, thay vì xin thức ăn, cậu bé đã xin nước uống. Người phụ nữ nhìn dáng vẻ em và nghĩ có lẽ em đang đói nên mang cho em một ly sữa lớn.

Cậu bé uống chậm rãi, rồi hỏi:

– Cháu nợ của cô bao nhiêu?

Người phụ nữ đáp lại:

– Cháu không nợ cô gì cả. Đức Phật dạy rằng, đừng bao giờ mong đợi sự đền đáp khi chúng ta giúp đỡ người khác.

Cậu bé nói:

– Thế thì cháu xin chân thành cảm ơn cô.

Khi Howard Kelly – tên của cậu bé – rời khỏi ngôi nhà ấy, em không chỉ cảm thấy khỏe mạnh hơn mà lòng tin của em đối với chân lý của cuộc đời, đối với con người cũng sâu sắc hơn.

Một thời gian lâu sau, người phụ nữ ấy mắc bệnh trầm trọng. Các bác sĩ địa phương đều bó tay. Cuối cùng họ đưa cô đến một thành phố lớn và mời các chuyên gia đến nghiên cứu căn bệnh hiểm thấy của cô.

Bác sĩ Howard Kelly đã được mời đến tham gia buổi hội chẩn. Khi anh ta nghe đến tên thị trấn nơi bệnh nhân cư ngụ, một chút bất ngờ lóe hiện trong ánh mắt của anh. Ngay lập tức anh đứng dậy và đi xuống dãy phòng nơi cô ấy đang nằm. Trong trang phục bác sĩ, anh đến gặp cô. Anh nhận ra cô ấy ngay tức khắc. Thế rồi anh trở lại phòng hội chẩn và quyết định dùng tất cả khả năng của mình để cứu mạng sống cho cô. Từ ngày hôm đó, bác sĩ Howard Kelly đã quan tâm đặc biệt đến trường hợp của người bệnh này.

Sau một thời gian dài, cuộc chiến đấu với bệnh tật cuối cùng cũng đã mang lại chiến thắng. Bác sĩ Kelly yêu cầu phòng tài vụ chuyển hóa đơn tổng cộng của bệnh nhân đến để anh ta phê duyệt. Anh xem qua hóa đơn, viết mấy chữ vào bên lề của hóa đơn rồi chuyển đến cho cô ấy.

Cô ta lo sợ nên chưa dám mở hóa đơn ra xem, bởi vì cô đinh ninh rằng mình sẽ phải làm lụng suốt phần đời còn lại mới trả đủ toàn bộ chi phí trong hóa đơn đó. Cuối cùng thì cô cũng lấy hết can đảm để mở hóa đơn ra xem. Một dòng chữ nguệch ngoạc nằm bên lề hóa đơn thu hút ngay sự chú ý của cô. Và cô đọc những chữ ấy: “Đã thanh toán đủ bằng một ly sữa.” Bác sĩ Howard Kelly (đã ký).

Những giọt nước mắt sung sướng tuôn trào trên đôi mắt của cô. Với niềm hạnh phúc vô bờ bến, cô đã thắm nguyện: “Cảm ơn Ngài, đức Thế Tôn, tình thương yêu của Ngài đã lan khắp đến những đôi tay và trái tim nhân loại.”

Khuyết danh
Nguồn: www.hkbu.edu.hk

---o0o---

Sức mạnh vô biên của tình yêu

Giống như bao người mẹ mẫu mực khác, khi Karen nhận thấy rằng có thêm một em bé đang dần lớn lên trong bụng, cô đã làm tất cả những gì có thể để nuôi dạy cậu con trai ba tuổi của mình. Michael chuẩn bị đón nhận một người em mới. Họ đã biết trước rằng đứa bé trong bụng Karen là một bé gái, và ngày lại ngày, đêm tiếp đêm, Michael đã hát cho người em gái trong bụng của mẹ nghe. Cậu bé đang hình thành tình thương yêu gắn bó với người em gái nhỏ trước khi cậu gặp mặt em gái.

Thai nhi đã lớn lên bình thường. Đến thời kỳ khai hoa nở nhụy, những cơn đau co thắt dạ con đã đến. Nó co thắt mỗi 5 phút, 3 phút, rồi mỗi một phút. Nhưng những biến chứng nghiêm trọng đã phát sinh trong quá trình sinh nở và Karen đã phải chịu đựng cơn đau co thắt dạ con kéo dài mấy tiếng đồng hồ. Phải mổ tử cung để lấy đứa bé ra hay sao?

Cuối cùng, sau một hồi lâu vật lộn với những cơn đau, em gái bé bỏng của Michael cũng được sinh ra. Tuy nhiên cô bé lâm vào tình trạng nguy kịch. Với tiếng còi hú trong đêm, chiếc xe cứu thương vội vàng đưa em bé đến phân khoa chăm sóc đặc biệt cho trẻ sơ sinh ở bệnh viện St. Mary, Knoxville, Tennessee.

Thời gian chậm chậm trôi qua, bé gái trở nên suy yếu hơn. Bác sĩ nhi khoa phải nói với cha mẹ đứa bé rằng, hy vọng sống sót của em thật quá mong manh. Hãy chuẩn bị sẵn sàng cho trường hợp xấu nhất có thể xảy ra. Karen và chồng cô thậm chí đã liên lạc với nghĩa trang địa phương để xin một chỗ an táng.

Họ đã dọn sẵn một phòng đặc biệt trong nhà cho em bé sơ sinh của họ nhưng bây giờ chính họ đang phải lên kế hoạch cho một lễ tang. Tuy nhiên, Michael vẫn năn nỉ mẹ cho phép cậu được gặp em gái của cậu ta. Cậu bé không ngừng nói: “Con muốn hát cho em nghe.”

Tuần thứ hai của sự chăm sóc đặc biệt trông có vẻ như là một lễ tang sẽ diễn ra trước khi tuần lễ ấy trôi qua. Michael vẫn luôn nài nỉ rằng cậu muốn hát cho em gái nghe, nhưng phòng chăm sóc đặc biệt không bao giờ cho phép trẻ em bước vào. Cuối cùng, Karen đã quyết định dắt Michael vào dù cho họ có cho phép hay không. Vì nếu cậu bé không được nhìn em gái kịp lúc thì có lẽ cậu sẽ không bao giờ gặp được em gái khi em bé còn sống. Cô đã mặc cho Michael một bộ đồ vét tông cũ kỹ và rộng thùng thình rồi dẫn cậu bé vào khu chăm sóc đặc biệt trong

bệnh viện. Cậu ta trông giống như một người đi gom quần áo bẩn để giặt. Cô y tá trưởng nhận ra cậu ta là một cậu bé con nên quát lớn:

– Đưa cậu bé kia ra khỏi đây ngay. Không cho phép trẻ em vào đây.

Thiên chức người mẹ đã trở dậy mạnh mẽ trong lòng Karen, và người phụ nữ thường ngày thanh lịch ấy đã nhìn chăm chăm vào mặt cô y tá trưởng với đôi mắt đánh thép, hai môi mím chặt, Karen tuyên bố:

– Cậu ta sẽ không rời khỏi đây cho đến khi nào cậu ấy hát cho em gái nghe xong.

Rồi Karen dắt Michael đến bên giường em gái của cậu ấy. Cậu nhìn chăm chăm vào em bé sơ sinh bé bỏng đang mất đi khả năng đấu tranh để sinh tồn. Một lát sau cậu bắt đầu hát. Với chất giọng trong trẻo và trùi mền của đứa trẻ lên ba, Michael đã hát: “Em là ánh nắng của anh, là ánh nắng duy nhất của anh, em làm cho anh hạnh phúc khi bầu trời trong xanh.”

Ngay lập tức đứa bé gái dường như có sự phản ứng. Nhịp tim bắt đầu ổn định và đều đặn hơn.

– Hát tiếp đi con, Michael.

Karen khuyến khích con trai với đôi mắt nhòa lệ.

“Em không bao giờ biết được, em yêu, anh thương em nhiều lắm, đừng đem ánh nắng của anh đi xa.”

Khi Michael hát cho em gái cậu ta nghe, hơi thở rời rạc và yếu ớt của bé gái dần trở nên êm dịu hơn.

– Tiếp tục hát đi, con yêu.

“Một hôm, em thân yêu, khi anh đang nằm ngủ, anh đã mơ thấy rằng anh đang ôm em trong vòng tay.”

Em gái bé bỏng của Michael bắt đầu dịu lại và yên nghỉ, sự an ổn thư giãn đang lan tỏa nhẹ nhàng khắp người em bé.

– Tiếp tục hát đi Michael.

Đến lượt cô y tá động viên. Lúc này, những dòng nước mắt đã đầm đìa trên khuôn mặt cô y tá trưởng khó tính.

Karen đã cảm thấy ấm lòng.

“Em là ánh nắng của anh, ánh nắng duy nhất của anh, xin đừng đem ánh nắng của anh đi xa...”

Ngày sau và những ngày sau nữa, bé gái đã đủ khỏe mạnh để về nhà.

Tờ nhật báo phụ nữ sau đó đã gọi điều đó là Bài hát nhiệm mầu của anh trai.

Những nhân viên y tế thì gọi đó là một phép mầu. Karen thì gọi điều đó là phép mầu của tình thương yêu.

Khuyết danh
Nguồn: www.hkbu.edu.hk

Câu chuyện con sao biển

Ngày xưa ngày xưa, có một anh chàng thông minh đã từng đi thăm đại dương để tạo nguồn cảm hứng sáng tác văn học. Anh ta có thói quen đi bộ trên bờ biển trước khi anh bắt đầu công việc của mình.

Một hôm, khi đang đi bộ dọc theo bờ biển, anh nhìn xuống bãi biển và thấy hình bóng một người đang chuyển động giống như đang khiêu vũ. Anh mỉm cười với chính mình vì ý nghĩ rằng có ai đó có thể nhảy thâu đêm suốt sáng, và rồi anh ta đi nhanh hơn để có thể đuổi kịp hình ảnh đó.

Khi tiến đến gần hơn, anh nhận thấy rằng hình ảnh mà anh đã nhìn thấy là hình ảnh của một chàng trai trẻ, và những gì anh ấy đang làm không phải là khiêu vũ. Chàng trai trẻ ấy đi xuống bờ biển, nhặt lên những con vật nhỏ và ném chúng vào giữa đại dương.

Anh chàng thông minh đã đến gần hơn và nói lớn:

– Chào anh! Anh có thể cho tôi biết là anh đang làm gì không?

Chàng trai trẻ dừng lại, ngược nhìn và trả lời:

– Tôi đang ném những con sao biển vào trong nước.

– Thế thì tôi phải hỏi: Tại sao anh lại ném những con sao biển vào trong nước?

Người đàn ông thông minh hỏi với chút phân vân. Chàng trai trẻ vui vẻ giải thích:

– Mặt trời đang lên, thủy triều sẽ xuống. Nếu tôi không ném chúng vào trong nước thì chúng sẽ chết.

Nghe như thế người đàn ông thông minh lại cảm thấy lạ lùng hơn:

– Nhưng này anh bạn trẻ, anh không thấy là có đến hàng dặm dài bờ biển và có rất nhiều con sao biển dọc theo bờ biển hay sao? Anh không thể cứu hết bọn chúng được.

Khi ấy, chàng trai trẻ cúi mình xuống và nhặt lên một con sao biển khác rồi ném vào trong nước. Khi con sao biển chạm mặt nước, anh ta nói chậm rãi:

– Dù sao đi nữa, tôi cũng đã thay đổi số phận cho con sao biển đó.

Loren Eiseley

Nguồn: www.martweiss.com

---o0o---

Cậu bé khôn ngoan

Một cậu bé tiến đến gần tiệm thuốc tây và dùng một thùng các-tông cứng (loại để đựng các lon soda) đặt ngay bên dưới chân máy điện thoại công cộng. Rồi cậu ta leo lên đứng trên thùng các-tông để có thể với đến những nút bấm trên điện thoại. Cậu nhấn vào bảy con số.

Người chủ tiệm thuốc tây quan sát và lắng nghe cuộc đàm thoại.

Cậu bé hỏi:

– Thưa bà, bà có thể dành cho tôi công việc cắt cỏ cho thảm cỏ của bà không?

Người phụ nữ trả lời:

– Tôi đã có người cắt cỏ cho thảm cỏ của mình rồi.

Cậu bé nói:

– Thưa bà, tôi sẽ cắt thảm cỏ của bà với giá bằng phân nửa giá của người đang cắt cỏ cho bà bây giờ.

Người phụ nữ đáp lại:

– Tôi rất hài lòng với người đang cắt cỏ cho thảm cỏ của mình.

Cậu bé tỏ ra kiên nhẫn hơn và nói:

– Thưa bà, thậm chí tôi sẽ quét dọn lề đường và lối đi bộ cho bà, và những việc khác nữa. Vào chủ nhật bà sẽ có một thảm cỏ đẹp nhất trong tất cả các thảm cỏ của bãi biển North Palm ở Florida này.

Và người phụ nữ vẫn từ chối.

Cậu bé nở nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt và gác máy điện thoại.

Người chủ tiệm thuốc nãy giờ lắng nghe tất cả nội dung cuộc đàm thoại, đi đến bên cậu bé và nói:

– Này cháu, chú thích thái độ của cháu, chú thích tinh thần lạc quan đó và muốn dành cho cháu một công việc.

Cậu bé đáp lại:

– Cảm ơn chú, nhưng cháu chỉ là đang kiểm tra lại khả năng làm việc của mình và chất lượng công việc mà cháu đang làm mà thôi. Cháu chính là người đang làm việc cho người phụ nữ mà cháu đã nói chuyện lúc nãy.

Chúng ta có dám chắc là chúng ta đánh giá đúng về bản thân mình không?

Khuyết danh

Nguồn: www.citehr.com

---o0o---

Tờ giấy bạc

Một diễn giả nổi tiếng bắt đầu bài thuyết trình của mình bằng cách đưa lên một tờ giấy bạc 20 đô-la. Trong căn phòng có 200 người, ông ta hỏi:

– Ai trong các bạn thích tờ giấy bạc 20 đô-la này?

Nhiều bàn tay đưa lên.

Ông nói:

– Tôi sẽ tặng tờ giấy bạc này cho một người trong số các bạn, nhưng trước tiên, hãy để tôi làm điều này đã.

Ông bắt đầu vò tờ giấy bạc. Rồi ông ta lại hỏi:

– Ai vẫn còn thích tờ giấy bạc này?

Nhiều cánh tay đưa lên cao.

– Tốt, vị diễn giả đáp lại, và điều gì xảy ra nếu tôi làm như thế này?

Nói rồi ông thả tờ giấy bạc xuống nền nhà và dùng giày của mình chà xát nó trên nền nhà. Rồi ông nhặt nó lên, bây giờ tờ giấy bạc đã bị nhàu nát và dơ bẩn. Và ông hỏi:

– Bây giờ có ai vẫn còn thích nó không?

Nhiều cánh tay vẫn còn đưa lên.

Vị diễn giả nói tiếp:

– Thưa các bạn, các bạn đã học được một bài học rất có giá trị. Bất kể là tôi đã làm gì với tờ giấy bạc này, bạn vẫn thích nó vì nó đã không bị giảm đi giá trị sử dụng. Nó vẫn đáng giá 20 đô-la. Nhiều lần trong cuộc sống, chúng ta đã bị rơi ruồng, đã bị nhàu nát và bị nhiễm bẩn bởi những quyết định chúng ta đưa ra và những hoàn cảnh đến với chúng ta. Đôi khi chúng ta có thể cảm thấy rằng chúng ta vô dụng. Nhưng, dù điều gì đã xảy ra và sẽ xảy ra đi nữa, bạn vẫn không bao giờ mất đi giá trị của mình, dơ hay sạch, bị nhàu nát hay được gấp cẩn thận, bạn vẫn là vô giá đối với những ai yêu thương bạn. Giá trị cuộc sống của chúng ta không phải đến từ những gì ta có, những người ta quen biết, mà là bởi chúng ta là ai. Bạn rất là đặc biệt, đừng quên điều đó. Hãy truyền thông điệp này đến những ai bạn quan tâm, ngay cả người đã gửi thông điệp này đến cho bạn. Bạn sẽ không bao giờ biết được những năng lực khi thông điệp này đến được với những trái tim đau khổ, và niềm hy vọng mà nó có thể đem đến cho những người đó. Hãy luôn biết ơn những niềm hạnh phúc mà bạn đã và đang có được, và hãy quên đi những khổ đau, phiền muộn.

Khuyết danh

Nguồn: www.hkbu.edu.hk

---o0o---

Hải đảo của tình yêu

Ngày xưa có một hòn đảo, ở đó những cảm xúc đã sinh sống: Hạnh Phúc, Đau Buồn, Kiến Thức, và tất cả những thứ khác nữa, bao gồm cả Tình Yêu.

Một hôm, chúa đảo thông báo đến tất cả những thần dân rằng, hòn đảo đang chìm dần xuống đáy đại dương. Cho nên tất cả các cảm xúc hãy chuẩn bị thuyền để rời khỏi đảo.

Và thế là tất cả cảm xúc đều ra đi, chỉ có Tình Yêu là cảm xúc duy nhất đã quyết định ở lại trên đảo. Cô ấy muốn giữ gìn hòn đảo tuyệt vời của họ cho đến giây phút cuối cùng.

Khi hòn đảo gần như đã bị chìm ngập, Tình Yêu mới quyết định đã đến lúc phải rời xa nó. Cô ấy bắt đầu nhìn xung quanh xem có ai không để nhờ giúp đỡ.

Chỉ có anh Giàu Sang đang đi qua với một chiếc thuyền lớn.

Tình Yêu liền hỏi:

– Giàu Sang, anh có thể cho tôi đi nhờ thuyền của anh không?

Giàu Sang đáp lại:

– Tôi thành thật xin lỗi, có rất nhiều vàng bạc trên thuyền tôi, nên không còn chỗ nào cho bạn nữa cả.

Thế rồi Tình Yêu đã quyết định nhờ anh Tự Phụ giúp khi anh ta đang đi qua trên một con thuyền đẹp. Tình Yêu gọi lớn:

– Anh Tự Phụ, hãy làm ơn giúp tôi.

– Tôi không thể nào giúp bạn.

Tự Phụ đáp lại:

– Bạn đã bị ướt sũng, vì thế bạn sẽ làm hỏng chiếc thuyền đẹp của tôi mất.

Sau đó Tình Yêu thấy Đau Buồn đang đi qua. Tình Yêu gọi:

– Đau Buồn, làm ơn hãy cho tôi đi cùng bạn.

Đau Buồn đáp lại:

– Tình Yêu, mình xin lỗi nhé. Mình chỉ muốn được ở một mình vào lúc này.

Thế rồi Tình Yêu trông thấy Hạnh Phúc. Tình Yêu vội kêu lên:

– Hạnh Phúc, xin hãy đem tôi đi cùng bạn.

Nhưng lúc ấy Hạnh Phúc đang vui quá đỗi nên anh ta đã không nghe tiếng Tình Yêu gọi anh.

Tình Yêu bắt đầu khóc. Ngay khi đó cô đã nghe tiếng ai đó nói rằng:

– Đến đây nào, Tình Yêu, tôi sẽ cho cô đi cùng với tôi.

Đấy là một ông già. Tình Yêu cảm thấy hạnh phúc và vui mừng đến độ cô đã quên hỏi ông già ấy tên gì.

Khi họ đã đến đất liền, ông già đã đi tiếp con đường của mình. Tình Yêu cảm thấy mình mang ơn ông già ấy thật là nhiều. Sau đó, Tình Yêu đi tìm Kiến Thức và hỏi:

– Người đã giúp đỡ mình là ai vậy?

Kiến Thức trả lời:

– Đấy là Thời Gian

– Nhưng tại sao ông Thời Gian đã giúp mình trong khi không có người nào khác muốn giúp đỡ?

Tình Yêu thắc mắc.

Kiến Thức mỉm cười và trả lời với lòng thành thật và trí tuệ sâu sắc rằng:

– Bởi vì chỉ có Thời Gian mới có thể thấu hiểu được Tình Yêu cao quý đến nhường nào.

Khuyết danh
bhadesia.multiply.com

Ứng xử với nghịch cảnh

Người con gái than phiền với cha về cuộc sống, rằng mọi thứ thật là khó khăn đối với cô ta. Cô đã không biết làm sao để tạo dựng cuộc sống và rồi cô muốn từ bỏ. Cô đã mệt mỏi vì phải vật lộn với cuộc sống. Đường như ngay sau khi một vấn đề được giải quyết xong thì một vấn đề mới lại nảy sinh...

Cha cô ấy là một đầu bếp trưởng. Ông dắt cô vào bếp, đổ đầy ba ấm nước và đặt chúng lên ba bếp lửa đang cháy. Không lâu sau đó, những ấm nước bắt đầu sôi. Ông bỏ những củ cà rốt vào một ấm, vài quả trứng vào ấm thứ hai và một nhúm bột cà phê vào ấm còn lại. Ông để cho chúng tiếp tục sôi mà không nói một lời nào.

Người con gái cắn răng và chờ đợi một cách thiếu kiên nhẫn. Cô đang tự hỏi, không biết cha mình đang làm gì? Khoảng 20 phút sau, ông tắt các bếp lửa. Ông lấy những củ cà rốt ra và đặt chúng vào một cái bát. Rồi ông vớt những quả trứng ra và đặt chúng vào một cái bát khác. Cuối cùng, ông rót cà phê ra một cái bát khác nữa. Thế rồi ông quay sang cô con gái và hỏi:

– Con đã thấy những gì?

Cô con gái đáp:

– Thưa cha, đó là những củ cà rốt, mấy quả trứng và bột cà phê.

Ông kéo con gái lại gần hơn và bảo cô chạm vào những củ cà rốt. Cô ta sờ vào những củ cà rốt và nhận thấy rằng nó mềm. Rồi ông bảo cô ấy cầm một quả trứng và đập vỡ nó. Sau khi lột sạch lớp vỏ, cô thấy quả trứng chín và cứng.

Cuối cùng, người cha yêu cầu cô con gái nếm nước cà phê. Cô ấy đã mỉm cười khi nếm cà phê đậm đà hương vị.

Thế rồi cô ta hỏi:

– Cha muốn nói với con điều gì đây?

Người cha chậm rãi giải thích. Mỗi một vật trên đều đã tiếp xúc với cùng một hoàn cảnh bất lợi là nước sôi, nhưng chúng đã phản ứng theo những cách khác nhau. Củ cà rốt vốn cứng chắc, nhưng sau khi bỏ vào trong nước sôi thì nó mềm hẳn đi. Quả trứng vốn dễ vỡ, chỉ có lớp vỏ mỏng manh bên ngoài để bảo vệ cho chất lỏng bên trong của nó. Nhưng sau khi bỏ vào nước sôi, phần bên trong của nó trở nên cứng hơn. Bột cà phê thật kỳ dị, sau khi cho vào nước sôi đã làm cho nước thay đổi hẳn.

Người cha hỏi con gái:

– Con là thứ nào trong số đó? Khi nghịch cảnh gõ cửa, con sẽ phản ứng thế nào? Con trở nên mềm yếu như cà rốt, trở nên cứng rắn ở bên trong như quả trứng, hay con làm thay đổi những hoàn cảnh ấy, như bột cà phê?

Khuyết danh

Nguồn: go.webassistant.com

Có phải cái bình của bạn đã đầy

Một vị giáo sư đứng trên bục giảng của lớp Triết học với một vài món đồ đặt phía trước. Khi lớp học bắt đầu, không nói lời nào, ông cầm lên một cái bình lớn và trống rỗng và bỏ những quả bóng golf vào trong đó. Thế rồi ông hỏi các sinh viên rằng, có phải cái bình đã đầy? Các sinh viên đồng ý là cái bình đã đầy.

Vị giáo sư lại cầm lên một hộp thạch anh và đổ chúng vào trong cái bình. Ông lắc nhẹ cái bình và những hạt thạch anh lăn vào các khoảng trống ở giữa các quả bóng golf. Rồi ông lại hỏi sinh viên là cái bình có đầy không? Họ đều đồng ý là cái bình đã đầy.

Sau đó vị giáo sư cầm một bao cát lên và đổ nó vào trong bình. Lẽ đương nhiên là cát đã lấp đầy mọi thứ khác. Một lần nữa ông lại hỏi sinh viên là cái bình có đầy không? Các sinh viên đều đồng ý là nó đã đầy.

Vị giáo sư lấy ra hai lon nước giải khát từ dưới bàn và rót tất cả vào trong bình, và nó đã lấp đầy khoảng trống giữa các hạt cát một cách hiệu quả. Các sinh viên cười rộ lên.

– Bây giờ, – vị giáo sư nói, khi tiếng cười đã lắng xuống – tôi muốn các bạn ý thức được rằng cái bình này miêu tả cuộc sống của chính các bạn. Những quả bóng golf là những thứ quan trọng: gia đình của bạn, con cái của bạn, sức khỏe của bạn, bạn bè của bạn, và những đam mê của bạn – những thứ mà nếu mọi cái khác bị mất đi thì chỉ còn lại chúng, cuộc sống của bạn vẫn tràn đầy. Những hạt thạch anh là các thứ khác như là nghề nghiệp của bạn, nhà của bạn, xe hơi của bạn... Cát là những thứ khác nữa, những thứ nhỏ nhất...

Ngừng một chút, ông thông thả nói tiếp:

– Nếu các bạn bỏ cát vào trong cái bình trước tiên, ông ta tiếp tục, thì sẽ không còn chỗ cho những hạt thạch anh và những trái bóng golf. Điều tương tự sẽ xảy ra đối với cuộc sống của bạn. Nếu bạn dành tất cả thời gian và năng lượng của mình vào những thứ nhỏ nhất, thì bạn sẽ không còn thời gian dành cho những thứ quan trọng đối với bạn nữa. Hãy chú ý đến những thứ trọng yếu đối với niềm hạnh phúc của bạn. Hãy vui đùa với con cái. Dành thời gian để kiểm tra sức khỏe. Dẫn người bạn đời của mình đi ăn bữa tối ở bên ngoài. Dành chút thời gian để dọn dẹp nhà cửa, sửa chữa những thứ đã bị hỏng ở trong nhà. Trước hết bạn hãy quan tâm đến những quả bóng golf, những thứ thật sự đóng vai trò quan trọng đối với bạn. Thiết lập vị thế ưu tiên cho chúng. Phần còn lại chỉ là cát.

Khi ông đã kết thúc, có một sự yên lặng sâu lắng ở trong lớp học. Thế rồi, một trong số các sinh viên đã đưa tay lên xin hỏi:

– Thưa thầy, vậy thì nước giải khát biểu hiện cho cái gì?

Vị giáo sư mỉm cười:

– Tôi rất vui khi bạn hỏi điều này. Nó chỉ để chỉ cho các bạn thấy rằng, bất luận cuộc sống của bạn dường như đã bận rộn đến mức nào, vẫn luôn có chỗ cho một vài ly nước giải khát.

Tazzy Corner
Nguồn: vr-zone.com

---o0o---

Bông hoa thật

Câu chuyện của người Ả-rập này sẽ chỉ cho bạn thấy được rằng, bằng cách nào mà sự thật vẫn có thể được tìm thấy trong một thế giới của sự gian dối và ảo tưởng.

Khi nữ hoàng của xứ Sheba được vị vua nổi tiếng là Solomon viếng thăm, vị vua mà nữ hoàng thật sự muốn vượt trội hơn ông ta về sự thông thái. Nữ hoàng đã đưa ra cho vua một lời thách đố.

Nữ hoàng dẫn vua đến một khu vực trong cung điện của bà, nơi mà những nghệ nhân kiệt xuất đã bài trí một không gian nhân tạo vô cùng hấp dẫn với đầy những bông hoa giả. Biền hoa sắc sỡ gợn sóng nhẹ nhàng trong làn gió nhẹ và làn gió ấy cũng là làn gió nhân tạo.

Những màu sắc, hương thơm và gió ấy chúng ta không thể nào phân biệt được với những thứ thật.

Nữ hoàng nói:

– Một trong tất cả những bông hoa ở đây là hoa thật, thưa đức vua Solomon. Đức vua có thể giúp tôi tìm ra nó được không?

Đức vua nhìn xung quanh một cách tỉ mỉ. Vua đã dùng tất cả các giác quan của mình và tập trung cao độ, nhưng đã không thể nào lấy ra được bông hoa thật. Ông ta bắt đầu toát mồ hôi đầm đìa và nói với nữ hoàng xứ Sheba rằng:

– Ở đây hơi nóng. Nữ hoàng có thể bảo người hầu cận của mình mở một cánh cửa sổ được không?

Nữ hoàng ra lệnh cho người đi mở cửa sổ.

– Đây là bông hoa thật.

Chỉ một lát sau, vua Solomon tìm được câu trả lời. Ông ta đã chỉ ra được bông hoa thật, không thể nhầm lẫn. Một con ong đã bay vào cửa sổ và đến đậu ngay trên bông hoa thật duy nhất ấy.

Mặc dù rất khó để có được sự thông thái như vua Solomon, nhưng nội dung câu chuyện này muốn nói lên rằng, để là một con ong còn khó hơn nhiều. Và điều khó khăn nhất ở đây là để làm một bông hoa thật.

Khuyết danh

---o0o---

Tên trộm thiêng liêng

Một kẻ trộm đột nhập vào nhà một người Bà-la-môn giàu có. Khi đã vào được bên trong, hắn ta lập tức nhìn đến những cái tủ và dưới những cái giường để xem có tìm thấy tiền bạc gì không. Thình lình hắn ta nghe tiếng động và nhận ra có một vài người hầu ở trong nhà. Do vậy rất có nguy cơ là hắn ta sẽ bị bắt.

Không một chút suy nghĩ, hắn nhanh chóng cởi quần áo và ném chúng vào trong đồng lửa đang cháy ở trong phòng. Bây giờ hắn chỉ còn lại có cái quần nhỏ ở trên người. Rồi hắn ta nhanh chóng lấy một vài cục tro tàn từ bếp lửa chà lên da. Bây giờ, trông hắn hết như một vị tu sĩ khổ hạnh. Hắn ngồi xuống giữa phòng trong tư thế hoa sen.

Hắn vừa làm xong thì những người hầu cầm gậy và dao đi vào. Khi họ thấy tên trộm đang ngồi thì họ la lên: “Ồ, thì ra là một thánh nhân!”

Với lòng xúc động, như là một phong tục thông thường, họ đã đặt tay của họ vào đôi bàn chân của vị thánh, và người chủ của ngôi nhà lập tức được mời đến. Ông ta cũng đặt tay vào đôi bàn chân tên trộm và mời hắn ở lại nhà ít hôm.

Tên trộm chú tâm để giữ đôi mắt khép lại, vì hắn biết là các vị thánh tu khổ hạnh thường làm như thế.

Hắn đợi cho đến khi những người hầu và chủ nhà đi ra khỏi phòng, rồi thận trọng mở mắt ra. “Bây giờ thì sao?” Hắn nghĩ. “Cảm ơn thánh thần, họ tin rằng tôi là một thánh nhân.”

Thình lình vị chủ nhà quay lại với một vòng hoa trên tay. Tên trộm nhanh chóng nhắm mắt lại và vị chủ nhà quàng vòng hoa quanh cổ hắn ta. Cảm động, ông ta chạm vào bàn chân của tên trộm một lần nữa và nói:

– Ngần lần cảm ơn sự viếng thăm của Ngài, từ nay trở đi nhà con sẽ được ban phúc lành, bởi vì đây là những gì người Ấn Độ nghĩ về điều đó, Ngài có thể hoan hỷ ở lại một vài hôm được không?

“Thật là tốt”, tên trộm nghĩ, “đây không phải là một ý tưởng tồi”, và hắn im lặng gật đầu. Hắn giữ yên lặng và không nói gì thêm. Mà hắn biết nói gì đây? Hắn chỉ biết việc đột nhập vào nhà và nghĩ đến giá trị của những thứ châu báu mà hắn muốn lấy cắp!

Dù vậy, hắn ta cũng hiểu rằng nét đặc trưng của một thánh nhân là ngồi yên và không nói gì cả.

Ngày hôm sau người ta mời hắn ăn và điều này diễn ra trong suốt 3 tuần.

Mỗi ngày người ta đến ngồi bên chân hắn và cầu xin hắn ban phúc lành. Họ đã dâng hoa và hắn được đối xử như một thánh nhân thực sự. Cuối cùng tên trộm nghĩ

rằng: “Hừ, đây không phải là điều xấu, mình không cần làm gì cả, không cần nói gì cả và họ nghĩ mình là quan trọng.”

Sau một thời gian thì tên trộm bắt đầu cảm thấy mình thiêng liêng thật sự!

Khuyết danh

Nguồn: www.taleweb.com

---o0o---

Ảo ảnh

Một ngày nọ, có một vị thầy được mời vào trong cung vua để giảng dạy cho hoàng tử. Người thầy giáo sớm nhận thấy rằng hoàng tử rất hiếu học và sẵn sàng đón nhận những gì thầy dạy, lắng nghe những bài học minh triết, nhưng cậu ta cũng rất đắm say đối với đời sống vật chất và khó lòng thấu hiểu được ảo ảnh của sự tồn tại.

Một hôm, người thầy giáo đưa cho hoàng tử một cái bát và nói: “Thầy rất khát nước, điện hạ vui lòng đến dòng sông mức ít nước vào cái bát này và đem về đây được không?”

Hoàng tử cầm lấy cái bát và đi đến dòng sông.

Khi hoàng tử gập người xuống để mức nước vào trong bát thì cậu ta thấy một người con gái xinh đẹp, cô ấy cũng giống như cậu ta, đang mức nước từ dòng sông. Người con gái đẹp lộng lẫy đến độ hoàng tử đem lòng thương yêu ngay lập tức. Hoàng tử đã đi đến nhà cô ấy và được cô giới thiệu với cha mẹ của cô ta. Không lâu sau đó thì họ tổ chức đám cưới. Hoàng tử và vợ đã mua đất, xây nhà, rồi sinh được một người con trai và một người con gái. Họ sống với nhau rất hạnh phúc trong nhiều năm.

Nhưng một ngày nọ, quân lính của một ông vua bạo ngược đã đến xâm chiếm đất nước của hoàng tử. Một cuộc chiến tranh kinh hoàng nổ ra và đưa con trai của hoàng tử bị giết. Hoàng tử và vợ vô cùng đau khổ. Những đội quân hung bạo cuối cùng cũng bị đuổi ra khỏi bờ cõi, nhưng chúng đã tàn phá ghê gớm. Một thời gian ngắn sau khi chiến tranh chấm dứt, một cơn bão khủng khiếp kéo đến. Nước sông tràn ngập lên bờ và những trận lụt tàn phá vô số kẻ. Nước cứ dâng lên mãi. Hoàng tử cùng vợ và con gái phải leo lên nóc nhà để không bị chết chìm. Nhưng đứa con gái trượt chân và bị những con sóng nhận chìm.

Nỗi đau buồn của cha mẹ hầu như không thể nào chịu đựng nổi. Rồi khi mực nước bắt đầu hạ xuống thì đất nước bị dịch bệnh hoành hành và rất nhiều người bị chết. Vợ hoàng tử cũng lâm bệnh. Cô ấy nằm trên giường và bị sốt cao. Một hôm cô bảo chồng ra sông lấy cho cô một ít nước, vì cô rất khát nước. Hoàng tử cầm lấy một cái bát và đi đến bên sông.

Vừa cúi xuống mức nước, hoàng tử đột nhiên nghe tiếng hỏi rằng: “Nước của thầy đâu?”

Hoàng tử nhìn lên và thấy thầy mình đang đứng phía trước. Và từ đó hoàng tử đã thấu hiểu được điều mà thầy muốn nói đến về sự ảo ảnh.

Khuyết danh
Nguồn: www.taleweb.com

---o0o---

Cậu bé và cây táo

Cách đây đã lâu, có một cây táo lớn và một cậu bé thích đến bên cây táo để vui đùa quanh nó mỗi ngày. Cậu bé trèo lên ngọn cây, ăn những quả táo và nghỉ dưới bóng râm. Cậu bé quý mến cây táo và cây táo cũng thích được chơi đùa với cậu bé.

Thời gian trôi qua, cậu bé đã lớn. Và cậu ta không còn vui đùa xung quanh gốc cây mỗi ngày nữa.

Một hôm, cậu bé đến với cây táo và trông có vẻ buồn.

– Đến chơi với tôi! Cây táo mời gọi cậu bé.

Cậu bé đáp lại:

– Tôi không còn là một đứa trẻ con nữa, tôi không chơi đùa bên gốc cây nữa đâu. Tôi muốn những thứ đồ chơi. Tôi cần tiền để mua chúng.

– Xin lỗi, nhưng tôi không có tiền... Tuy nhiên, cậu có thể hái tất cả những trái táo của tôi và đem bán thì cậu sẽ có tiền.

Cậu bé rất hồ hởi. Cậu ta đã tuốt sạch những trái táo trên cây và ra đi trong niềm hạnh phúc.

Cậu bé đã không hề quay trở lại sau lần hái những trái táo. Cây táo cảm thấy buồn.

Rồi một ngày nọ, cậu bé, bây giờ đã trở thành một người đàn ông, quay trở lại. Cây táo rất vui mừng. Nó nói:

– Hãy đến chơi với tôi!

– Tôi không có thời gian để chơi. Tôi phải làm việc để nuôi sống gia đình. Chúng tôi cần một ngôi nhà để ở. Táo có thể giúp tôi được không?

– Xin lỗi, tôi không có ngôi nhà nào cả. Nhưng bạn có thể chặt những nhánh cây của tôi để làm nhà.

Thế rồi người đàn ông đã cưa tất cả những nhánh cây và ra đi trong niềm hạnh phúc.

Cây táo rất vui khi thấy anh ta hạnh phúc, nhưng kể từ đó người đàn ông đã không hề quay trở lại.

Cây táo lại cô đơn và buồn rầu.

Vào một ngày mùa hè nóng bức, người đàn ông quay lại và cây táo đã rất vui sướng. Nó gọi mời:

– Hãy đến chơi với tôi!

Người đàn ông nói:

– Tôi đang già đi. Tôi muốn đi thuyền buồm để thư giãn. Táo có thể cho tôi một chiếc thuyền không?

– Hãy dùng thân của tôi để làm thuyền. Bạn có thể căng buồm đi xa và tận hưởng hạnh phúc.

Thế là người đàn ông đã cưa thân cây để làm thuyền. Ông ta đã lên thuyền dạo chơi và băng đi một thời gian dài không hề đến thăm cây táo.

Cuối cùng người đàn ông đã quay trở lại sau nhiều năm biệt tăm. Cây táo nói:

– Xin lỗi, cậu bé yêu của tôi. Tôi không còn gì cho bạn nữa cả, không còn những quả táo cho bạn nữa...

Người đàn ông đáp lại:

– Không thành vấn đề, tôi không còn răng để cắn.

– Tôi không còn thân cây để cho cậu leo.

– Không sao, giờ đây tôi đã quá già, chẳng leo trèo gì được nữa.

– Tôi thật sự không còn gì để cho bạn... thứ duy nhất còn lại là cái gốc đang chết dần chết mòn của tôi. Cây táo nói trong nước mắt.

Người đàn ông đáp lại:

– Bây giờ tôi không cần nhiều nữa, chỉ cần một chỗ để nghỉ ngơi. Tôi đã quá mệt mỏi sau nhiều năm vật lộn với cuộc sống.

– Tốt! Gốc cây già cỗi là nơi tốt nhất để dựa vào mà nghỉ ngơi. Đến đây, đến và ngồi với tôi để nghỉ ngơi.

Người đàn ông ngồi xuống, gốc táo cảm thấy sung sướng vô cùng và mỉm cười với đôi mắt ngấn lệ.

Đứa trẻ là bạn và cây táo là ba mẹ của bạn đấy!

R. H. Newell

Nguồn: www.allthelyrics.com

---o0o---

Cái thùng nứt

Một người gánh nước ở Ấn Độ có hai cái thùng lớn, mỗi cái ông ta móc vào một đầu của đòn gánh và gánh trên vai. Một trong hai cái thùng có một vết rạn nứt, còn thùng kia là một cái thùng hoàn hảo và luôn luôn giữ được nguyên thùng nước khi về đến cuối con đường dài từ dòng suối đến nhà ông chủ. Cái thùng bị rạn nứt thì chỉ còn lại một nửa thùng nước khi về đến nhà.

Suốt hai năm tròn trôi qua, ngày nào người gánh nước cũng gánh về nhà ông chủ một thùng rưỡi nước.

Và lẽ đương nhiên là cái thùng hoàn hảo lấy làm tự hào về thành quả của nó, nó đã giữ cho nước trong thùng được nguyên vẹn khi về đến nhà. Còn cái thùng bị rạn

nứt thì cảm thấy xấu hổ về sự không hoàn thiện của nó, và đau buồn vì nó chỉ có thể làm được một nửa nhiệm vụ mà nó đã được giao phó.

Sau hai năm thấu hiểu về sự thất bại chua xót của mình, một hôm, bên bờ suối, cái thùng bị rạn nứt đã nói với người gánh nước rằng:

– Tôi lấy làm xấu hổ về bản thân mình, và thật lòng muốn xin lỗi ông.

– Tại sao? Người gánh nước hỏi. Bạn xấu hổ về điều gì?

Cái thùng đáp lại:

– Suốt hai năm qua, mỗi lần ông gánh nước, tôi chỉ có thể mang về nhà vồn vẹn có nửa thùng nước, bởi vì vết rạn nứt bên hông của tôi đã làm cho nước rò rỉ ra bên ngoài trên suốt con đường về nhà ông chủ. Bởi vì những vết nứt của tôi mà ông không gặt hái được thành quả tương xứng so với sự nỗ lực của ông.

Người gánh nước cảm thấy thương cho cái thùng cũ đã bị rạn nứt, và với tấm lòng thương yêu của mình, ông nói:– Khi chúng ta quay trở về nhà ông chủ, tôi muốn bạn để ý đến những bông hoa xinh xắn dọc đường.

Thật vậy, khi họ leo lên ngọn đồi, cái thùng cũ đã chú ý đến những bông hoa dại xinh xắn đang được mặt trời sưởi ấm bên lề đường. Và điều này ít nhiều đã làm cho nó vui lên. Nhưng đến cuối con đường, nó vẫn cảm thấy hổ thẹn vì nó đã bị rò rỉ ra ngoài hết một nửa thùng nước. Và nó lại xin lỗi người gánh nước về sự thất bại của nó một lần nữa.

Người gánh nước đã nói với cái thùng rằng:

– Bạn đã không để ý là những bông hoa chỉ có ở bên phần đường của bạn, còn bên phần đường của cái thùng kia thì không có hay sao? Đây là vì tôi đã luôn biết rõ về sự rạn nứt của bạn, và tôi đã biết tận dụng sự lợi ích từ nó. Tôi đã trồng những hạt giống của hoa bên phần đường của bạn, và mỗi ngày trong khi chúng ta trở về nhà từ dòng suối, bạn đã tưới cho chúng. Suốt hai năm tôi đã hái những bông hoa xinh đẹp này để trang trí cho cái bàn trong nhà ông chủ. Nếu không có vết rạn nứt của bạn, ông chủ đã không thể nào có được sự xinh đẹp ấy để tô điểm cho căn nhà của ông.

Mỗi một chúng ta đều có những khuyết điểm của riêng mình. Tất cả chúng ta đều là những cái thùng bị rạn nứt. Nhưng những vết rạn nứt, những khuyết điểm ấy một khi biết vận dụng thích hợp thì chúng làm cho cuộc sống của chúng ta thêm thú vị và có ý nghĩa hơn. Chúng ta hãy nhìn mọi người đúng thật như họ đang hiện hữu, và hãy nhìn vào những điểm tốt ở nơi họ.

Khuyết danh

Nguồn: www.allthelyrics.com

Người đàn ông sinh lên thiên đường

Một người đàn ông đã chết, nhưng vì anh ta là một người tốt nên được sinh lên thiên đường, nơi ấy thánh Peter chào đón anh ngay ở cổng đi vào.

– Chào mừng bạn! – Thánh Peter nói. – Bạn có thể bước vào thiên đường ngay bây giờ, nhưng vì bạn đã sống một đời sống hiền thiện như thế, cho nên nếu bạn thích thì bạn cũng có thể đến xem qua địa ngục trước khi bước vào thiên đường.

Người đàn ông khá tò mò và nói:

– Tốt, tại sao lại không đi xem nhỉ?

Thế là anh ta bước xuống tất cả những bậc cấp để đến cửa địa ngục, cánh cửa được mở ra phía trước anh. Đằng sau cánh cửa, anh thấy nhiều người đang ngồi xung quanh những cái bàn tròn với thức ăn thật ngon. Nhưng tất cả họ đều rất buồn rầu và đau khổ, bởi thay vì có những cái tay thì họ có những cái dao và những cái nĩa như là những phần nối dài thêm của cánh tay, và họ không thể nào điều khiển cánh tay để đưa những thức ăn ngon ấy vào miệng được.

Người đàn ông quay trở lại thiên đường và nói với thánh Peter rằng:

– Ôi! Thật là diễm phúc cho tôi, vì tôi có thể sinh lên thiên đường. Địa ngục quả là sự trừng phạt.

– Chào mừng bạn đến thiên đường.

Thánh Peter nói khi ngài dẫn người đàn ông ấy vào bên trong.

Người đàn ông đã thấy gì ở đó, bên trong thiên đường? Anh ta thấy nhiều người ngồi xung quanh những cái bàn tròn với thức ăn ngon, cũng giống như ở địa ngục! Và không khác gì so với địa ngục, ở đây họ cũng có những cái nĩa và những cái dao nối dài thêm trên cánh tay của họ!

Nhưng ở thiên đường, người ta không phải đang khóc và cũng không nguyên rủa, bởi vì họ gắp thức ăn và đút vào miệng của nhau.

– Hãy thử món này! Họ cười.

– Và món này nữa nè!

Và họ rất vui khi đút cho nhau ăn như thế.

Bạn thấy đấy, hạnh phúc đến từ việc chúng ta giúp người khác được hạnh phúc. Đừng quá ích kỷ! Hãy quan tâm đến người khác và bạn cũng sẽ được người khác quan tâm.

Khuyết danh

Nguồn: go.webassistant.com

Có thể

Một hôm nọ, con ngựa của người nông dân chạy đi mất. Tối hôm đó tất cả những người hàng xóm tụ họp lại và nói rằng:

– Đây là một điều tồi tệ.

– Có thể. – Người nông dân ấy đáp lại.

Ngày hôm sau, con ngựa của ông ta trở về và dẫn theo 7 con ngựa hoang.

– Ô, ông thật là may mắn! – Những người hàng xóm nói.

– Có thể. – Người đàn ông đáp lại.

Qua ngày hôm sau, con trai của ông nông dân túm lấy một trong số những con ngựa hoang và cố gắng tập luyện cho nó, nhưng cậu ta đã bị ném ra xa và bị gãy chân. Tất cả những người hàng xóm lại đến nói:

– Ô, thật là xui xẻo, con trai của ông đã bị gãy chân.

– Có thể. – Người nông dân đáp.

Và ngày hôm sau, những viên chức tuyển mộ binh sĩ đã đi quanh và tập hợp các chàng trai trẻ lại để sung vào quân đội. Và họ từ chối con trai ông nông dân vì cậu ta đã bị gãy chân. Tất cả những người khách đến bao quanh và nói:

– Đây không phải là điều tốt sao!? Con trai ông không phải ra chiến trường.

Người nông dân lại đáp:

– Có thể.

Trong cuộc sống, chúng ta thật sự không bao giờ biết được sự việc sẽ diễn tiến theo chiều hướng nào. Cuộc sống không phải lúc nào cũng diễn ra như chúng ta mong muốn.

Khuyết danh

Nguồn: go.webassistant.com

---o0o---

Hai hạt giống

Hai hạt giống được đặt bên cạnh nhau trong mảnh đất màu mỡ.

Hạt giống thứ nhất nói “Tôi muốn lớn lên! Tôi muốn bám những cái rễ của mình vào sâu trong lòng đất ở phía dưới, và mọc những cái mầm của mình xuyên qua lớp đất ở bên trên... Tôi muốn giương cao những nụ hoa mềm mại của tôi giống như những cái biểu ngữ để báo hiệu mùa xuân đến. Tôi muốn cảm nhận sự ấm áp của ánh mặt trời trên khuôn mặt của tôi và sự thấm đượm của sương mai trên những cánh hoa của tôi.”

Và thế là hạt giống ấy đã lớn lên...

Hạt giống thứ hai nói: “Hừ! Nếu tôi bám những cái rễ của mình vào trong lòng đất ở phía dưới, tôi không biết mình sẽ gặp phải điều gì trong khoảng tối tăm đó. Nếu tôi nảy mầm xuyên qua lớp đất cứng ở bên trên thì tôi có thể làm hỏng những cái

mầm non yếu ớt của mình... Điều gì sẽ xảy ra nếu những nụ hoa của tôi hé nở và có một con ốc sên tìm cách để ăn chúng. Và nếu tôi nở hoa, một đóa trẻ có thể nhỏ bặt cái gốc của tôi. Không, tốt hơn là tôi nên chờ đợi cho đến lúc nào cảm thấy an toàn.”

Và thế là hạt giống ấy đã chờ đợi...

Một con gà mái đang bới tìm thức ăn xung quanh mảnh đất ấy vào đầu xuân, và con gà đã tìm thấy cái hạt đang chờ đợi kia, thế là nó lập tức ăn hạt giống ấy.

Cuộc sống cũng vậy, chúng ta phải biết nắm lấy cơ hội, đừng có chần chừ và chờ đợi một cách thụ động.

Khuyết danh

Nguồn: go.webassistant.com

---o0o---

Cái máy xẻ đá

Xưa kia có một cái máy xẻ đá và nó đã từng cảm thấy không hài lòng với chính mình và với vị thế của mình trong cuộc sống.

Một hôm nó đi qua nhà một thương gia giàu có và xuyên qua cánh cổng mở rộng, nó thấy có nhiều tài sản quý giá và những vị khách sang trọng. “Người thương gia ấy có quyền lực mạnh mẽ quá đi thôi!” Máy xẻ đá nghĩ. Nó lấy làm ghen tỵ và ước rằng nó có thể được giống như người thương gia ấy. Thế rồi chẳng bao lâu sau nó đã không còn sống cuộc sống của một cái máy xẻ đá đơn thuần nữa.

Trước sự ngạc nhiên vô cùng của chính nó, nó đã đột nhiên trở thành một thương gia giàu có, tận hưởng những sự xa hoa và quyền lực còn hơn cả những gì nó đã mơ tưởng, và bị những người kém giàu có hơn nó ganh tỵ và ghê tởm.

Nhưng không lâu sau đó có một viên quan cao cấp đi qua, được theo sau bởi những người tùy tùng, và được hộ tống bởi những người lính đang đánh cồng chiêng. Tất cả mọi người, dù giàu đến mức nào cũng phải cúi thấp mình trước đám rước. “Vị quan này thật là có uy quyền!” Nó nghĩ. “Tôi ước tôi có thể trở thành một viên quan cao cấp!”

Thế rồi nó đã trở thành một viên quan cao cấp, được khiêng đi khắp nơi trên một cái kiệu thêu thùa, và tất cả mọi người xung quanh, những người phải cúi thấp xuống trước ông ta khi ông ta đi qua đều lo sợ và căm ghét.

Hôm ấy là một ngày hè oi bức, viên quan ấy cảm thấy rất là khó chịu trên cái kiệu nóng nực. Ông nhìn lên mặt trời. Nó tỏa chiếu một cách kiêu hãnh trên bầu trời, không hề bị ảnh hưởng bởi sự hiện diện của ông. “Mặt trời mạnh mẽ làm sao!” Ông ta nghĩ. “Tôi ước rằng tôi được trở thành mặt trời.”

Thế rồi ông ta đã trở thành mặt trời, đang tỏa chiếu mạnh mẽ xuống mọi thứ, nóng như thiêu đốt những cánh đồng, và bị những người nông dân, những người lao động cảm thấy ghê tởm. Nhưng một đám mây đen lớn đã di chuyển ở giữa mặt trời

và trái đất, vì thế mà ánh sáng của mặt trời không còn chiếu vào mọi thứ ở bên dưới được nữa. “Đám mây bão mới mạnh mẽ làm sao!” Mặt trời nghĩ. “Ước gì tôi có thể là một đám mây.”

Thế rồi nó trở thành đám mây, mưa xuống và làm ngập lụt những cánh đồng, làng mạc, mọi người đều kêu gào. Nhưng không lâu sau đó nó nhận thấy rằng nó đang bị đẩy đi xa bởi một sức mạnh vĩ đại, sức mạnh đó chính là gió. “Ôi, gió thật là mạnh mẽ!” Đám mây nghĩ. “Ước gì tôi trở thành ngọn gió.”

Thế là nó đã biến thành ngọn gió, thổi tung những mái nhà, nhổ bật những gốc cây, tất cả những người phía dưới nó đều cảm ghét và lo sợ. Nhưng một lúc sau, nó đã bị ngăn cản bởi một vật gì đó làm cho nó không thể nào chuyển động được, dù cho nó có thổi mạnh đến mức nào cũng không lay chuyển được vật đó, ấy là một tảng đá lớn cao chót vót. “Tảng đá mạnh mẽ ghê thật!” Ngọn gió nghĩ. “Tôi ước rằng tôi được làm một tảng đá.”

Sau đó nó đã trở thành một tảng đá, cứng rắn mạnh mẽ hơn bất cứ những thứ gì khác trên mặt đất. Nhưng khi nó đứng ở đó, nó nghe tiếng một cái búa đang nện một cái đục vào phiến đá cứng và nó cảm thấy thân mình đang bị thay đổi. “Cái gì có thể mạnh mẽ hơn tôi, mạnh mẽ hơn một tảng đá?” Nó nghĩ. Nó nhìn xuống và thấy xa xa phía dưới nó có hình dáng của một cái máy xẻ đá.

Khuyết danh

Nguồn: go.webassistant.com

---o0o---

Chương ngại vật trên đường đi

Thuở xưa, có một vị vua đã đặt một tảng đá cuội ở giữa lòng đường. Sau đó ông ta ẩn mình gần đó và quan sát xem có người nào chuyển tảng đá lớn đi hay không. Một vài người thương gia giàu có nhất của vua và những cận thần trong triều đã đi đến đó và họ đi vòng qua nó. Nhiều người đã lớn tiếng chỉ trích vua vì đã không giữ cho con đường được sạch sẽ, nhưng không có ai làm điều gì đó để đưa tảng đá ấy ra khỏi đường.

Thế rồi có một người nông dân nghèo đang gánh rau quả đi đến. Khi đến bên tảng đá, người nông dân nghèo đã đặt gánh rau quả của mình xuống và cố gắng đi chuyển tảng đá ấy sang một bên đường. Sau nhiều lần đẩy và lăn tảng đá, cuối cùng thì người nông dân đã thành công, ông đã đẩy được tảng đá qua bên lề đường. Khi người nông dân nghèo nâng gánh rau quả của mình lên, ông thấy có một cái túi đang nằm giữa đường, nơi tảng đá đã nằm. Cái túi ấy chứa nhiều đồng tiền vàng và một mảnh giấy của vua, nói rằng số vàng ấy sẽ thuộc về người nào đã di chuyển tảng đá ra khỏi lòng đường.

Người nông dân nghèo đã học được điều mà nhiều người khác không hề hiểu được: Ở đời, mọi sự chường ngại đều đem lại một cơ hội tốt để chúng ta cải thiện hoàn cảnh, tình trạng của mình.

Khuyết danh
Nguồn: go.webassistant.com

---o0o---

Đức vua và những bông hoa

Một vị vua có khả năng tuyệt vời trong việc trồng hoa, đang tìm kiếm ai đó để kế nghiệp ông ta. Vị vua ấy đã có chủ ý là hãy để những bông hoa quyết định ai sẽ là người nối ngôi vua, vì thế ông ta đã đưa cho mỗi người một hạt giống nhỏ. Người nào tạo ra được bông hoa đẹp nhất từ hạt giống đó thì sẽ là vị vua tiếp theo. Một cô gái xinh đẹp tên là Serena đã quyết chí trồng cho được bông hoa đẹp nhất. Cô đã gieo hạt giống ấy trong một cái chậu xinh xắn và chăm sóc nó rất kỹ lưỡng, nhưng đã không có gì nhú lên cả.

Năm sau cô ta thấy mọi người tập hợp lại ở cung điện của vua với những chậu hoa đầy những bông hoa đẹp. Cô cảm thấy thất vọng nhưng cũng đã đi đến buổi gặp gỡ với cái chậu trống không của mình. Đức vua duyệt qua tất cả những chậu hoa và rồi vua dừng lại ở cái chậu của cô.

– Tại sao chậu của cô lại trống không như thế? Đức Vua hỏi.

– Muôn tâu bệ hạ, thảo dân đã làm đủ mọi cách để cho hạt giống nảy mầm, nhưng thảo dân đã thất bại., Cô ấy đáp lại.

Đức vua bật cười và nói:

– Không, cô đã không thất bại. Cô có biết không? Những hạt giống trẫm giao cho mọi người đều đã bị luộc chín cả rồi, cho nên không gì có thể sinh ra từ chúng được. Trẫm không biết tất cả những bông hoa ở đây từ đâu mà có? Cô là người trung thực duy nhất. Vì thế, cô xứng đáng là người kế vị của trẫm.

Khuyết danh
Nguồn: go.webassistant.com

---o0o---

Bức tranh yên bình

Xưa kia có một vị vua đã treo giải thưởng cho người họa sĩ nào vẽ được bức tranh tuyệt vời nhất về sự yên bình. Nhiều họa sĩ đã thử tài nghệ của mình và dâng nạp tác phẩm lên đức vua. Đức vua đã ngắm nhìn tất cả những bức tranh. Nhưng vua chỉ thật sự thích hai bức tranh mà thôi, và vua phải chọn một trong hai bức tranh ấy.

Một bức tranh vẽ một cái hồ yên tĩnh, phản chiếu tất cả những ngọn núi cao chót vót và yên bình ở xung quanh nó một cách thật hoàn hảo. Ở phía trên là bầu trời trong xanh với những đám mây trắng mịn màng. Nó là bức tranh được mọi người thích nhất. Thực sự họ nghĩ nó chính là bức tranh thật sự hoàn mỹ về sự yên bình. Bức tranh kia cũng có núi, nhưng là những ngọn núi lởm chởm và trơ trụi. Bên trên là bầu trời đang giận dữ, mưa rơi tầm tã và sấm chớp liên hồi. Phía dưới một ngọn núi có một dòng thác tuôn chảy, bọt tung trắng xóa. Bức tranh này dường như không có gì là yên bình cả. Nhưng khi vua quan sát tỉ mỉ, ông đã thấy bên cạnh thác nước có một bụi cây nhỏ đang lớn lên trong một kẽ đá. Trong bụi cây ấy có một con chim mẹ đã xây tổ. Ở đó, bên sự tuôn trào của dòng nước cuộn cuộn, người họa sĩ đã vẽ con chim mẹ đậu trên tổ của nó một cách hết sức yên bình. Bạn sẽ chọn bức tranh nào? Đức vua đã chọn bức tranh thứ hai. Bạn có biết vì sao không? “Bởi vì”, đức vua đã giải thích: “Sự yên bình không có nghĩa là chỉ có ở những nơi không có tiếng ồn, không có sự quấy nhiễu, hay là không có những việc khó khăn. Sự yên bình có nghĩa là ở giữa tất cả những thứ ấy mà trong lòng chúng ta vẫn thấy yên tĩnh. Đây mới là ý nghĩa đích thực của sự yên bình.”

Khuyết danh

Nguồn: go.webassistant.com

---o0o---

Hai con chó sói

Hai ông cháu ngồi trên tảng đá bên một dòng suối chảy róc rách dưới ánh mặt trời. Đứa cháu nói:

– Ông ơi, ông kể chuyện cho cháu nghe đi!

– Ừ! – người ông nói, – để ông kể cho cháu nghe về câu chuyện của hai con chó sói.

Khi chúng ta lớn lên, có đôi khi chúng ta cảm thấy như là có hai con chó sói đang chiến đấu với nhau để giành lấy quyền điều khiển ở bên trong chúng ta. Cháu có thể hình dung con chó sói thứ nhất với bộ lông màu xám mềm mại, có ánh mắt hiền từ và có nụ cười dịu dàng. Nó là con chó sói hiếm khi nhe hàm răng ra và sẵn lòng đứng yên để cho những con chó sói nhỏ đút thức ăn. Chúng ta có thể gọi con chó sói này là chó sói của sự yên bình, của tình thương yêu và sự tử tế. Bởi vì con chó sói này nghĩ rằng, nếu tất cả chúng ta sống hòa bình với nhau thì mọi loài động vật và mọi người sẽ được hạnh phúc hơn nhiều.

Đối với con chó sói này, tình thương yêu là quan trọng hơn tất cả mọi thứ khác. Cháu thấy đấy, nó biết rằng không có tình thương yêu thì thế giới loài người và loài vật sẽ không thể nào tồn tại. Bởi vì người mẹ thương yêu con nên mẹ chăm sóc cho con, cho con ăn, mặc áo quần cho con, ru con ngủ và bảo vệ con khỏi những mối hiểm nguy. Chúng ta đến với thế giới này như một hành động của tình

thương yêu và chúng ta trưởng thành nhờ vào tình thương yêu mà cha mẹ dành cho chúng ta. Tất cả chúng ta đều muốn được thương yêu và cuộc sống của chúng ta sẽ được nuôi dưỡng, được phong phú hơn khi chúng ta thương yêu mọi người và được mọi người thương yêu.

Con chó sói ấy cũng dường như biết rằng lòng tốt là một phần của tình thương yêu ấy. Khi chúng ta tử tế với người khác thì họ cũng thường đối xử tử tế với chúng ta. Mỉm cười với người khác và rất có khả năng họ sẽ mỉm cười đáp lại mình. Hãy giúp đỡ mọi người và người mà cháu giúp đỡ có thể sẽ giúp lại cháu lúc cháu cần sự giúp đỡ. Những con chó sói có nét hơi giống với loài người và chúng sống thành bầy đàn. Chúng tụ họp với nhau và thường thì chúng cảm thấy tốt hơn khi tụ họp với nhau trong sự hòa hợp và thân thiện.

Nhưng, người ông nói tiếp, hãy hình dung có một con chó sói khác ở trong đàn, và nó không nghĩ giống như vậy. Con chó sói này thật đê tiện và có vẻ mặt kinh tởm. Nó co rút hai cái môi của nó lại những lúc nó nhe hàm răng ra để đe dọa các con vật khác. Những lúc nó làm như vậy thì thường những con vật khác cảm thấy sợ nó hơn là thương yêu và tôn trọng nó, bởi vì đây là con chó sói của sự lo sợ, tham lam và căm ghét. Có lẽ nó bị đe dọa và e sợ, vì thế nó luôn phòng vệ.

Thật là không may cho nó, nó không hiểu được rằng nếu nó tỏ ra giận dữ và hung hăng đối với người khác, nếu nó nghĩ về những người hay những điều nó căm ghét thay vì nghĩ về những người và những điều mà nó thương yêu, thì nó sẽ tạo nên nhiều cảm nghĩ xấu ở trong bản thân nó và cả trong những con chó sói khác.

Con chó sói này chỉ biết nghĩ cho nó mà thôi. Ngược lại, con chó sói của sự yên bình, lòng thương yêu và tử tế thì quan tâm đến hạnh phúc, và sự lành mạnh của những con sói khác cũng như của chính nó.

Như cháu có thể tưởng tượng, hai con chó sói như thế trong bầy có thể tranh đấu với nhau để chúng tỏ con nào chiếm được thế thượng phong. Con chó sói của sự yên bình, lòng thương yêu và tử tế muốn chia sẻ những giá trị mà nó có với những con sói khác, nhưng con chó sói của sự lo sợ, tham lam và căm ghét chỉ nghĩ cho chính nó. Tự nó cảm thấy không tốt và bỏ mặc những con chó sói mà nó cảm thấy không tốt ở xung quanh nó.

– Chúng ta hãy tiếp tục hình dung, – người ông nói, – hai con chó sói như thế đang chiến đấu với nhau trong lòng chúng ta.

Đứa bé ngược nhìn ông với đôi mắt mở to:

– Thế thì con nào sẽ thắng, thưa ông? Cậu bé sốt sắng hỏi.

Người ông nhìn xuống với đôi mắt hiền từ, giọng nói nhỏ nhẹ, rồi trả lời:

– Cháu cho con nào ăn thì con đó sẽ thắng.

George W. Burns

Nguồn: 101 Healing Stories for Children and Teens. – George W. Burns, John Wiley & Sons Publisher, Canada, 2005.

Chú kiến Ali

Ngày xưa có một con kiến sống giữa nông trại. Người ta gọi nó là Ali.

Ali đang gặp rắc rối. Nó không cảm thấy nó là một con kiến rất quan trọng. Đôi khi nếu bạn có nhiều anh chị em – kiến thường có rất nhiều anh chị em – thì sẽ không có nhiều thời gian để cha mẹ có thể dành thời gian đặc biệt cho một con kiến nhỏ đúng như nó mong muốn. Hơn nữa, có đến hàng triệu, hàng triệu con kiến, chúng đông hơn dân số của loài người nhiều. Ali cảm thấy mình chỉ là một thành viên trong một đám đông lớn và không phải là nhân vật đặc biệt quan trọng. Và lại nó cũng nhỏ, nhỏ đến độ rất nhiều sinh vật khác không chú ý đến nó, trừ khi nó cắn họ thì lúc đó chắc chắn người ta sẽ chú ý đến nó. Và người ta sẽ la mắng nó, đánh đập và tức giận nó, nhưng đây không phải là cách mà Ali muốn người khác chú ý đến nó. Nó muốn đối xử thân thiện với mọi người. Nó muốn làm cái gì đó đặc biệt, nhưng làm sao nó làm được điều đó khi nó cảm thấy mình quá nhỏ bé và không quan trọng tí nào cả. Nó tự hỏi là nó có thể làm gì đây?

Một hôm, kiến Ali đang thực hiện công việc của mình, vẫn không được đám đông chú ý đến, thì nó nghe thấy một vài tiếng ồn lớn từ vườn rau. Có hai vợ chồng người nông dân sống trong nông trại mà Ali gọi là nhà ấy rất thích ăn rau tươi sạch, cho nên họ đã tự trồng lấy. Khu vườn là niềm tự hào của họ. Họ đã rào nó lại để những con vật không vào được bên trong, nhưng ngày hôm nọ có một con dê đực lớn đã phá hàng rào và vào ăn sạch những rau quả quý giá của họ.

Họ đã làm mọi thứ để có thể đuổi con dê ra khỏi khu đất. Họ kéo, họ lôi. Họ la hét, rồi lại dụ dỗ. Họ đã thử dùng một củ cà rốt để nhử nó đi ra, nhưng con dê vẫn như một con la già bị chùn chân, không chịu đi.

Hai vợ chồng ấy đã nhờ đến chú gà trống có mào đỏ giúp đỡ. Chú gà trống khá lớn và kiêu hãnh. Nó đang đứng tại chỗ ngủ trong chuồng gà. Nó đi đến và hét lên bên tai con dê: “Hãy đi ra khỏi đám rau!” Con dê vẫn không đi. Chú gà trống đã sấn tới, nó kêu oang oác, nó mổ, rồi nó đập đôi cánh của nó theo cách dữ dội nhất mà nó có thể làm, nhưng con dê đã húc chú gà trống về phía hàng rào rồi lại tiếp tục ăn.

Rồi hai vợ chồng quay sang con chó chăn cừu màu nâu trung thành của họ, nó rất giỏi trong việc chăn đàn cừu trên các bãi cỏ, và hỏi: “Mày có thể giúp được không?” Chắc chắn là nó không ngần ngại gì đối với một con dê ương ngạnh. Con chó đã sủa, gầm gừ với âm thanh vô cùng ghê rợn. Nó đã nhe hai hàm răng trắng dài của nó ra và cắn vào gót chân của con dê, “Hãy cút khỏi đám rau!” con chó gâu gâu. Nhưng con dê đã quay đầu lại, nhìn vào con chó và húc con chó bay về phía hàng rào, rồi lại tiếp tục ăn.

Người đàn ông trở nên rất buồn bã khi thấy rau quả của mình đang biến mất vào trong miệng của con dê và rồi ông ta nghĩ rằng, ông phải cần đến sự giúp đỡ lớn

nhất và mạnh nhất mà ông có thể nhờ cậy được. Ông chạy ra một trong những bãi cỏ và dẫn về con bò đực lớn nhất và mạnh mẽ nhất của ông ấy. Con bò đực rất lớn. Chắc chắn là nó sẽ tấn công mạnh mẽ vào lồng ngực của con dê. Con bò đực khịt mũi và cào chân xuống mặt đất, rồi rống lên: “Cút ra khỏi đám rau ngay!” Nhưng khi con dê bắt đầu húc vào con bò với những cái sừng nhọn của nó, con bò đã quay đầu bỏ chạy như một kẻ hèn nhát.

Khi hai vợ chồng người nông dân đứng đấy và tự hỏi: “Có ai khác có thể giúp họ?” Chú kiến Ali đã bò lên chân của họ và hỏi: “Tôi có thể giúp không?” Thoạt đầu, thậm chí là họ đã không biết giọng nói bé xíu ấy đến từ đâu. Khi họ nhìn xuống và thấy chú kiến nhỏ, họ đã phá lên cười và hỏi:

– Mày có thể làm gì khi con gà trống đáng sợ, con chó chăn cừu thông minh và con bò đực mạnh mẽ đã không thể làm được?

– Có thể có những thứ tôi có thể làm mà những con vật đó không thể làm được, cũng như tôi không thể làm những điều mà chúng có thể làm được. Có thể bạn không cần phải lớn mạnh, mà chỉ cần có thể làm những gì mà bạn làm giỏi. – Chú kiến Ali đáp lại.

Thế là hết! Hai vợ chồng người nông dân không biết có thể làm gì được nữa. Họ đã lâm vào thế bí và rau quả của họ thì đang tiếp tục biến mất vào trong miệng của con dê, nên họ đã chấp nhận:

– Được rồi, chúng ta hãy thử mọi thứ có thể, và nếu không hiệu quả thì mày có thể đi nếu mày muốn.

– Đôi lúc, – chú kiến nói, – khi bạn đã làm mọi thứ mà bạn có thể làm, bạn cần thử một điều gì đó mới hơn.

Nói xong, chú kiến Ali bò qua đám rau và hướng về phía con dê. Ali quá nhỏ nên con dê thậm chí là đã không thấy nó đang bò đến. Nó bò lên cái chân sau rậm lông của con dê một cách thận trọng đến nỗi con dê đã không cảm nhận được. Ali nhẹ nhàng và rón rén bò dọc theo sống lưng của con dê, bò thẳng lên đầu của con dê. Và thận trọng hơn, chú kiến đã bò vào cái tai phải của con dê, tìm đến vùng thịt mềm... và cắn mạnh. Con dê nhảy lên vì đau đớn và hoảng sợ, thế rồi nó chạy trốn khỏi vườn rau và không bao giờ quay trở lại để ăn rau quả trong khu vườn của hai vợ chồng nông dân nữa.

Ali đã cảm thấy mình rất quan trọng khi hai vợ chồng người nông dân cảm ơn nó, vì nó đã dùng khả năng của nó một cách rất hữu ích và đã làm được điều mà không có con vật nào khác có thể làm. Tất cả những con kiến khác cũng cảm ơn Ali, vì hai vợ chồng nông dân đã cho phép chúng được tự do đi lại trong vườn rau để ăn uống bất cứ khi nào chúng muốn. Và kể từ đó, hai vợ chồng nông dân đã rất thận trọng để tránh giẫm đạp lên những con kiến khi chúng đang bò quanh nông trại.

George W. Burns

Nguồn: 101 Healing Stories for Children and Teens. – George W. Burns, John Wiley & Sons Publisher, Canada, 2005.

---o0o---

Chai rượu mạnh

Brett và Cameron là hai anh em. Brett lớn hơn và thích mạo hiểm hơn. Cậu ta là người có xu hướng muốn làm gì là làm ngay chứ không hề đắn đo, suy nghĩ trước rằng “điều gì có thể xảy ra?” cho đến khi việc ấy đã qua.

Cameron nhỏ hơn, thận trọng hơn, và luôn suy nghĩ trước về những khả năng có thể xảy ra.

Một hôm Brett và Cameron nhận thấy chỉ có hai anh em ở nhà. Cha mẹ của họ đã đi đâu đó và họ nghĩ là giờ đây các cậu bé đã đủ lớn để có thể tin tưởng chúng. Một vài người bạn của Brett ở trường đã nói về vấn đề được phép uống rượu bia lần đầu tiên. Cha của Brett và Cameron thích uống một lon bia khi ông ta đi làm về vào buổi tối. Mẹ của họ thì không bao giờ uống. Bất cứ khi nào Brett xin nếm thử rượu của ba cậu ấy thì mẹ cậu ta nhanh chóng nói xen vào:

– Khi con lớn hơn thì con sẽ được uống.

Bây giờ thì cha mẹ của họ đã đi vắng. Brett nghĩ rằng đây là dịp tốt để biết mùi vị của rượu bia như thế nào. Cậu ta không dám chạm vào bất kỳ lon bia nào cả, bởi vì cha cậu biết trong tủ lạnh có bao nhiêu lon và sẽ để ý nếu có một lon bị mất. Cậu ta biết mẹ cậu có cất một chai brandy (một loại rượu mạnh) ở trong tủ chén bát mà dường như nó nằm mãi ở đó. Brett rót cho Cameron và cho chính mình một ly.

– Điều gì sẽ xảy ra nếu mẹ phát hiện được? Cameron hỏi.

– Đừng lo, Brett trả lời, và động viên em trai mình uống.

Họ uống một ít... và một ít nữa. Nó có vị cay nồng. Brett không biết là mình có thích nó hay không nữa, nhưng cậu ta phải tỏ ra là đáng nam nhi trước mặt em trai.

Một lần nữa, Cameron tỏ ra lo lắng:

– Điều gì sẽ xảy ra nếu mẹ thấy lượng rượu trong chai bị giảm xuống?

Brett đã không lường trước điều đó, nhưng bây giờ thì cậu ta có một ý tưởng thông minh:

– Chúng ta sẽ đi tiểu vào trong chai rượu. – Cậu ta nói. – Nước tiểu có màu giống như màu của brandy. Hơn nữa, mẹ không bao giờ uống, nên mẹ sẽ không bao giờ biết.

Cameron cảm thấy tội lỗi vì đã uống brandy mà mẹ mình không biết, và tội lỗi hơn vì đã đi tiểu vào trong chai rượu. Vì thế, sau đó cậu ta thường kiểm tra chai rượu và đã choáng váng khi thấy lượng rượu giảm xuống.

– Có ai đó đang uống chai rượu này. Có phải mẹ là một người uống rượu lén lút? Cậu nói với anh trai.

– Đừng lo. – Anh trai cậu thản nhiên đáp lại.

Nhưng Cameron thì rất lo sợ. Cậu ta không thể nào chịu đựng nổi khi nghĩ rằng mẹ cậu đang uống loại nước ở trong chai ấy. Cuối cùng cậu ta đã lấy hết can đảm và nói với mẹ cậu rằng:

– Mẹ, con thấy chai rượu brandy trong tủ chén bát đang cạn dần đi, cậu ta đã cố gắng để nói một cách tự nhiên. Con không nghĩ là mẹ đã uống.

– Mẹ không uống. – Mẹ cậu trả lời. – Mẹ đang dùng nó để nấu thức ăn cho các con.

George W. Burns

Nguồn: 101 Healing Stories for Children and Teens. – George W. Burns, John Wiley & Sons Publisher, Canada, 2005.

---o0o---

Lợi ích của sự tử tế

Con sư tử, chúa tể của các loài thú, đang nằm mơ màng dưới bóng cây, trên một sườn đồi nơi nó có thể nhìn ngắm toàn bộ vương quốc của nó. Có một con chuột nhỏ thường chạy nhón nháo xung quanh để tìm kiếm thức ăn và vấp phải một trong những cái chân của sư tử. Chúa sơn lâm thức tỉnh.

– Này, người đang quấy rầy giấc ngủ trưa của ta đây. Sư tử rống lên.

Chú chuột bé nhỏ kêu thê lên trong lo sợ:

– Tôi xin lỗi, thưa ngài. Do tôi đã không quan sát cẩn thận khi đi. Tôi không có ý quấy rầy ngài, xin ngài đừng ăn thịt tôi.

– May mắn cho người, sư tử nói, ta vừa ăn một bữa ăn thịnh soạn và cảm thấy rất thỏa mãn, nhưng tại sao ta lại không đè bẹp người vì tội đã quấy rầy giấc ngủ của ta?

– Làm ơn đi, – con chuột cầu xin, – hãy thả cho tôi đi. Nếu ngài giúp tôi một lần, biết đâu một ngày nào đó tôi có thể giúp ngài.

Con sư tử gầm lên trong tiếng cười vì nó nghĩ rằng: “Con chuột nhỏ mọn này mà có thể giúp đỡ chúa sơn lâm được sao?” Nhưng vì nó không đói và con chuột đã đem lại cho nó tiếng cười sảng khoái nên nó quyết định thả cho con chuột đi.

Sau đó nhiều tuần, khi chúa sơn lâm đang đuổi bắt con mồi, nó bị sảy chân vào trong một cái bẫy của thợ săn. Một cái lưới đã bao trùm toàn thân con sư tử. Nó đã cố gắng để xé tấm lưới, nhưng nó càng vùng vẫy thì càng bị vướng chặt hơn. Nó gằm thét trong đau khổ và lo sợ.

Khi nghe tiếng kêu gào của con sư tử, chú chuột nhỏ đã chạy đến để giải cứu. Với những cái răng sắc, chú chuột đã gặm đứt những sợi dây của tấm lưới, cắt thành một lỗ lớn vừa đủ để cho con sư tử thoát thân.

– Bạn đã đúng, cảm ơn bạn nhiều, – sư tử nói. – Tử tế với người khác có thể đem lại lợi ích.

Bạn có nghĩ là con chuột và con sư tử có khả năng sẽ làm bạn với nhau không? Người ta nói rằng, sư tử và chuột đã duy trì tình bạn ấy cho đến ngày hôm nay.

George W. Burns

Nguồn: 101 Healing Stories for Children and Teens. – George W. Burns, John Wiley & Sons Publisher, Canada, 2005.

---o0o---

Hãy bằng lòng với những gì bạn có

Cảm thấy đói, con cáo đi tìm kiếm thức ăn. Đi được một quãng thì nó tìm thấy một con chuột đang ngủ dưới gốc cây, rất dễ bắt và chắc chắn bắt được. “May mắn làm sao! Một bữa ăn ngon và thú vị đang nằm sẵn để đợi mình. Nó sẽ cung cấp cho mình một bữa sáng ngon miệng.” Cáo ta nghĩ vậy.

Khi con cáo định chụp con chuột để túm nó lên thì thấy một con thỏ đang đi tung tăng. Thấy con thỏ, con cáo vội quên bữa ăn sáng dễ dàng của mình và nghĩ một cách thèm thuồng rằng: “Thật là may mắn! Con thỏ lớn hơn và ngon hơn con chuột. Nếu ta bắt được nó, ta sẽ có thức ăn đủ cho cả ngày.”

Thế là con cáo đã đuổi theo con thỏ và khi nó đến gần kê bên con thỏ để vồ lấy con vật thì nó thấy có một con nai đang gặm cỏ bên cạnh, chú nai đã bị giạt mình và bỏ trốn. Con cáo dõi mắt theo con nai. Thay vì cảm thấy hơi mệt vì đã đuổi bắt con thỏ thì con cáo lại nghĩ là vẫn có cơ hội để bắt con nai. “Thật là may mắn!” Nó tự nói với bản thân. “Một con nai lớn hơn và tốt hơn một con thỏ. Bắt được nó thì mình có thể ăn trong một tuần, không cần phải chạy quanh nữa.”

Thế là nó đã dùng tất cả sức lực để bám theo sau con nai nhanh nhẹn ấy, nhưng điều đó dường như không khiến cho nó bực mình, bởi vì chỉ chốc lát sau đó nó đã nhìn thấy một con ngựa. Con cáo đã thảm mệt. Con ngựa lớn và chạy nhanh nhưng điều ấy vẫn không làm cho con cáo từ bỏ ý định đuổi bắt. Cáo nghĩ: “Quả là may mắn! Với một con ngựa thì ta có thể ăn đến mấy tháng trời mà không cần làm gì cả.”

Nhưng con ngựa thậm chí không thèm bỏ chạy. Với một vài cú đá chính xác, nó có thể đá vỡ sọ con cáo nếu con cáo không né tránh kịp thời. “Có lẽ ta đang làm một việc vượt quá sức mình”, con cáo nghĩ lại, “thôi, được rồi, ít ra thì mình còn có thể quay trở lại và tìm kiếm con nai”, nhưng con nai đã biến mất vào trong rừng từ lâu rồi.

“Có lẽ thức ăn của mình hôm nay là chú thỏ,” cáo nghĩ. Nhưng khi nó quay trở lại thì con thỏ cũng đã bỏ đi. “Thế thì mình bắt con chuột để ăn sáng vậy”, cáo nói thảm trong sự thất vọng và quay trở lại gốc cây với hy vọng là dễ dàng bắt được con chuột đang ngủ. Nhưng tiếng ồn khi cáo đuổi bắt con thỏ, con nai, và con ngựa đã làm cho chú chuột tỉnh giấc, nên nó cũng đã đi mất rồi.

Con cáo tự nhủ thầm: “Thật là tiếc! Mình đã không nắm lấy cơ hội sẵn có mà lại cố gắng để đuổi bắt những thứ vượt quá khả năng của mình.” Buồn rầu, nó nằm xuống dưới gốc cây và cảm thấy cái dạ dày trống rỗng đang cuộn lên vì đói.

George W. Burns

Nguồn: 101 Healing Stories for Children and Teens. – George W. Burns, John Wiley & Sons Publisher, Canada, 2005.

---o0o---

Mảnh vườn của Pete

Có một góc đường phố nhộn nhịp bên cạnh một trạm xe buýt, nơi mà những đứa trẻ chuyên xe buýt trên đường đi học. Góc đường này không thể nào gọi là một địa điểm xinh đẹp được. Có rất nhiều tiếng ồn xe cộ và bên cạnh những tòa nhà màu xám khó ưa. Thật ra thì nó không được quan tâm, chăm sóc đúng mức. Tuy nhiên, ở đó có một mảnh vườn xinh đẹp. Mảnh vườn nhỏ ấy được gọi là “Mảnh vườn của Pete”, vì Pete đã tạo ra nó trong khoảng thời gian 9 phút rưỡi.

Pete là một trong những đứa trẻ phải đợi chờ 9 phút rưỡi mỗi ngày ở đây để chuyên xe buýt. Mảnh vườn không phải là một chỗ thích thú và dễ chịu để có thể bước ra. Trạm xe buýt thì ồn ào và có mùi xăng xông lên. Ở đó từng có một khu vườn, nhưng bây giờ thì nó là nơi chướng mắt. Trẻ em và người lớn đã vứt những cái lon nước uống ở đó sau khi họ dùng xong, cùng với những giấy bọc bánh mì và những cái hộp đựng thịt gà rán. Ai đó đã viết những lời chửi rủa, những điều mà Pete cho là khá thô tục, lên các bức tường. Nó không phải là địa điểm tốt để trải qua 9 phút rưỡi vào mỗi ngày đi học khi tất cả các em học sinh muốn về nhà cho nhanh.

Nhưng Pete phải đứng đó. Cậu ta không có sự lựa chọn nào khác, nếu cậu muốn về nhà thì đây là con đường duy nhất.

Cậu cảm thấy như là cậu ta đang lãng phí cuộc sống của mình. Không có gì để nhìn, không có gì để suy nghĩ, không có gì để cảm, và ngồi bó chân như thế mỗi ngày khiến cho cậu muốn phát khùng. Cậu bé biết là cậu ta không thể làm gì để có thể thay đổi lịch chạy của công ty xe buýt, nhưng, cậu bé bắt đầu nghĩ, cậu có thể làm cho 9 phút rưỡi của mình trở nên có ý nghĩa hơn cho bản thân và cho người khác.

Cậu ta đã xin mẹ những cái túi đựng rác và những đôi găng tay làm vườn. Tuần đó, cậu mang đôi găng tay vào và lấp đầy 9 phút rưỡi mỗi ngày của mình bằng cách nhặt rác bỏ vào trong những cái túi.

– Này bạn, bạn điên hay sao vậy? – Những bạn cùng lớp của Pete trêu chọc. – Bạn sẽ thay đổi được gì nào? Tại sao bạn lãng phí thời gian như thế?

Họ không biết rằng Pete đã lãng phí thời gian rất nhiều khi ngồi không ở đó.

Vào cuối tuần, cậu nhờ bố chở đến đó và thu gom những cái túi rồi đem chúng đến bãi rác. Vào ngày thứ hai, mảnh đất trông sạch sẽ và đẹp hơn nhiều.

Và tuần tiếp theo đó, Pete bắt đầu nhổ những cây cỏ dại xung quanh các cây già cỗi, đã bị che khuất đằng sau những thứ rác rưởi và cỏ dại. Một trong những người bạn của Pete cũng cảm thấy chán khi phải trải qua chín phút rưởi mỗi ngày mà không làm gì đã đến giúp. Mẹ và bố của Pete đã đến đó vào cuối tuần để thu gom một đồng túi, cắt xén những bụi hoa hồng già đã nhiều năm không ai trông thấy, và đưa ra cho Pete một số gợi ý chăm sóc.

Không lâu sau đó mảnh đất ấy trông đẹp hơn nhiều, nhưng những lời chửi rủa, những chữ thô tục trên bức tường ở phía sau thật sự khiến Pete khó chịu. Chúng dường như làm giảm đi giá trị những gì cậu ta đã làm.

– Con có thể làm gì? Pete hỏi bố.

– Con muốn làm gì?

Bố cậu hỏi lại, đây vẫn đề trở về cho Pete.

Pete nảy ra một ý tưởng. Cậu bắt đầu dành dụm túi tiền của mình. Rồi cậu nhờ bố đến xin với ông chủ của tòa nhà để sơn lại bức tường, và ông ấy đã nhanh chóng chấp thuận. Cậu đi đến tiệm bán đồ gia dụng để mua các thùng xịt sơn bằng chính số tiền đã dành dụm của mình. Ở trên tường, cậu đã phác thảo một bức bích họa bằng phấn để che tất cả những chữ nhơ bẩn, và khi cậu bắt đầu pha những bình xịt sơn để vẽ thì có nhiều bạn cùng trường của cậu cũng muốn tham gia trong 9 phút rưởi mỗi ngày của họ.

Bây giờ thì cả nhóm trẻ con khá tự hào về mảnh vườn ấy, và họ tin chắc là sẽ không có những trẻ em hay người lớn khác làm bẩn mảnh đất ấy nữa. Chúng tưới những cây hoa hồng thường xuyên, chúng đã trồng những bông hoa tươi tắn, và một trong số những người bố của bọn trẻ đã cho chúng một chiếc xích đu cũ, chúng đã sơn lại và đặt ở mảnh vườn ấy. Chúng đi dạo trong mảnh vườn trong khi phải chờ đợi chuyến xe buýt tiếp theo. Chúng nhặt rác, nhổ một vài cây cỏ, và ngồi ghé xích đu. Và đôi khi bạn đi qua đó, bạn thậm chí có thể thấy có cả người lớn đang ngồi ghé xích đu giữa những cây hoa hồng.

Tuy nhiên, vào một ngày chủ nhật nọ, khi đang ngồi trên xe buýt đến trường, Pete đã rất lấy làm ngạc nhiên. Như thường lệ, cậu ta nhìn về phía mảnh vườn. Có cái gì đó đã thay đổi. Có một biển hiệu ở trước mảnh vườn. Những người bạn của cậu đã làm nó, trên đó viết: “Mảnh vườn của Pete”.

George W. Burns

Nguồn: 101 Healing Stories for Children and Teens. – George W. Burns, John Wiley & Sons Publisher, Canada, 2005.

Tòa lâu đài cát

Hôm nọ, một người giáo viên nổi tiếng quay trở về nhà sau bài thuyết trình quan trọng mà ông vừa trình bày trước một nhóm các đồng nghiệp đáng kính của mình. Đang đi nhưng lòng ông say sưa với những lời tán thưởng mà thính giả đã dành tặng cho ông. Thói quen đã đưa ông đến con đường đi bộ dọc theo bờ biển.

Đang tản bộ trên bờ biển thì ông bắt gặp một cậu bé. Em bé đang xây một tòa lâu đài cát trên bãi biển, đây là tòa lâu đài cát lớn nhất và công phu nhất mà từ trước đến giờ ông từng được thấy. Em bé trịnh trọng dùng đôi tay của mình xúc cát lên rồi nắn cát cho thật chắc, sau đó nhẹ nhàng đặt vào vị trí thích hợp. Em bé cẩn thận và miệt mài xây đắp những tòa tháp, những gác canh, đào hào, cắm cờ...

Khi em bé hoàn thành tác phẩm nghệ thuật đầy ấn tượng, em đứng dịch lùi một tí để thư giãn và ngắm nhìn tuyệt tác của mình. Rồi đột nhiên em nhảy về phía trước, bước lên trên tòa lâu đài, đập phá nó, banh nó ra trên bãi cát, rồi ngắm nhìn khi những con sóng nối đuôi nhau vỗ lên mặt biển, xóa nhòa dấu tích tòa lâu đài của em, như thể là tòa lâu đài của em chưa hề tồn tại.

Người giáo viên cảm thấy sốc khi chứng kiến cảnh tượng đó. Thật là lãng phí! Tại sao thành quả ấy lại bị phá hủy? Tại sao một người tự tạo ra rồi tự phá hủy thành quả của chính họ? Ông đi đến bên em bé và hỏi:

– Tại sao cháu đã bỏ ra nhiều thời gian và công sức để xây nên tòa lâu đài to lớn và đẹp đẽ đến vậy mà lại đập phá nó?

Em bé đáp lại:

– Cha mẹ của cháu cũng đã hỏi cháu câu đó. Mẹ cháu nhìn thấy những điều rất ý nghĩa từ tòa lâu đài cát. Mẹ đã nói với cháu rằng, mỗi hạt cát có thể xem như là mỗi khía cạnh của nhân loại. Người ta có thể tạo nên những điều rất ấn tượng khi biết đoàn kết với nhau, nhưng khi chúng ta lãng quên đi những mối quan hệ của mình với người khác và cố gắng tồn tại như một hạt cát đơn lẻ thì sẽ khiến cho nhiều thứ bị hủy hoại như cháu đã phá hủy tòa lâu đài cát vậy đó, hoặc là bị sóng biển phá tan, phân hủy nó ra hàng tỷ mảnh nhỏ và phát tán dọc theo bờ biển. Còn cha cháu thì bảo rằng, đây là một cách để học về cuộc sống. Không có gì tồn tại mãi mãi. Giống như những tòa lâu đài cát, mọi thứ được tạo ra rồi lại bị phá hủy, tồn tại rồi lại biến mất. Hết thấy đều không thường còn. Khi chúng ta ý thức được điều này thì chúng ta bắt đầu biết trân quý thời gian mà chúng ta đang có. Bố cháu còn bảo rằng, xây dựng những tòa lâu đài cát là một cách giúp cho trẻ em học những bài học quan trọng ấy bằng trực quan sinh động.

Em bé nói tiếp:

– Còn với cháu, cháu chỉ biết rằng cháu đang chơi. Cháu chỉ muốn hòa mình với những gì cháu đang làm và vui với công việc đó.

Người giáo viên nghe xong thì lặng lẽ mở dây buộc giày và cởi chúng bỏ qua một bên, cởi bỏ đôi tất của mình, xắn quần lên, tháo cả cà-vạt rồi ngồi xuống bên em bé và nói:

– Chú có thể ngồi lại và chơi chung với cháu được không?

Nguồn: 101 Healing Stories for Children and Teen, George W. Burns, John Wiley & Sons Publisher, Canada, 2005.

---o0o---

Gia đình nhà gấu

Ngày xưa, có một gia đình nhà gấu có năm thành viên: gấu em bé nhỏ, gấu anh, gấu bố, gấu mẹ và gấu ông. Gấu ông đã già, lông của ông đã ngã sang màu xám, mỗi khi ăn thì chân của ông bị run, còn đôi vai thì bị chúi về phía trước như thể là mệt mỏi lắm mỗi khi đứng.

Gấu cháu bé nhỏ rất thương yêu gấu ông. Gấu ông luôn luôn lắng nghe đứa cháu bé nhỏ của mình trong khi những thành viên khác đang quá bận rộn và gấp gáp trong việc tìm kiếm mật và những loại thức ăn khác. Gấu ông không bao giờ từ chối khi gấu cháu muốn được ngồi yên lặng trong lòng gấu ông và nghe gấu ông kể chuyện. Gấu ông thường kể cho gấu cháu nghe những câu chuyện rất ý nghĩa.

Gấu cháu bé nhỏ cảm thấy đau lòng mỗi khi nhìn thấy đôi chân của ông run quá đến nỗi cái muống của ông có thể bị chệch ra ngoài miệng và làm cháo đổ đầy trên lông. Đôi khi gấu ông làm rơi cái bát của mình trên sàn nhà, làm vỡ bát và khiến cho nền nhà trở nên bẩn thỉu.

Gấu bố và gấu mẹ cảm thấy bực mình vì điều đó. Mỗi lần như thế là họ phải làm vệ sinh căn nhà và than phiền rằng: “Chúng ta đã khó nhọc chưa đủ hay sao mà còn gây ra những phiền toái này nữa?”

Gấu anh cũng nói lên những điều khiếm nhã và cười chế giễu gấu ông. Gấu em biết là gấu anh chỉ đùa với gấu ông, nhưng điều đó cũng khiến cho gấu ông đau lòng. Vì điều này mà gấu em ghét gấu anh. Gấu cháu bé nhỏ muốn giúp đỡ gấu ông, nhưng không biết làm thế nào.

Một hôm, gấu con bé nhỏ thấy gấu bố đang ngồi dán lại cái bát mà gấu ông đã làm vỡ. Gấu con hỏi:

– Thưa bố, bố dán cái bát lại để làm gì thế?

Gấu bố trả lời:

– Để cho ông của con ăn. Chứ đưa bát lành cho ông thì ông làm vỡ hết.

Nghe vậy, trầm ngâm một lúc, gấu con thưa:

– Bố ơi, bố có còn keo dán không vậy? Nếu có thì cho con xin một ít.

– Con xin keo để làm gì?

– Con cũng muốn đi lượm những cái bát vỡ để dán chúng lại và để dành, sau này lúc bố mẹ già, tay bố mẹ bị run thì con đưa chúng cho bố mẹ dùng.

Gấu bố lặng người trước câu nói của con mình. Lúc đó gấu mẹ cũng đang có mặt. Gấu bố và gấu mẹ nhìn nhau mà không nói nên lời.

Kể từ đó gấu con bé nhỏ nhận thấy rằng mọi người đối xử tử tế hơn với gấu ông. Họ đưa cho gấu ông một cái bát bằng nhựa thật đẹp và rất đặc biệt, nó khó bị nghiêng đổ ở trên bàn, và nếu có bị đánh rơi cũng khó vỡ. Và họ dường như không còn bực mình khi gấu ông làm đổ thức ăn trên thân thể hoặc là làm vương vãi thức ăn trên khăn bàn nữa. Họ nói chuyện với gấu ông nhiều hơn và lắng nghe những câu chuyện mà gấu ông kể, thậm chí là những câu chuyện mà trước đây họ đã từng nghe.

Nguồn: 101 Healing Stories for Children and Teens, George W. Burns, John Wiley & Sons Publisher, Canada, 2005.

---o0o---

Thiên nhiên màu nhiệm

Shelley là một người con gái chôn đô thành. Cha cô chưa bao giờ chạy xe ra khỏi những con đường nhựa, và mẹ cô thì chưa bao giờ ở bất cứ một nơi nào khác, ngoại trừ những khách sạn sang trọng.

Một hôm, giáo viên chủ nhiệm lớp của Shelley, cô McKay, thông báo rằng họ sẽ có một chuyến đi bộ đường dài: Bốn ngày đi bộ xuyên qua các khu rừng và ba đêm dựng trại để nghỉ. Shelley tự nghĩ: “Làm sao mình có thể chịu đựng nổi khoảng thời gian ấy.”

Shelley hình dung, cô sẽ phải đeo một cái ba-lô nặng ở sau lưng, nó nặng đến nỗi ngay cả những đồ vật Sumo cũng phải vất vả với nó. Đây là gánh nặng mà cô không muốn mang. Nhưng cô cũng biết rằng cái ba-lô chứa đựng những vật dụng cần thiết cho sự sống còn của cô. Vì thế mà Shelley nhận thấy cùng lúc mà có đến hai trạng thái tâm lý khác nhau, một bên là cần cái ba-lô và bên kia là ghét nó. Rồi cô tưởng tượng niềm vui sướng khi đặt ba-lô xuống lúc họ đi đến địa điểm cắm trại.

Cô McKay gọi các học sinh nữ lại và dặn: “Khi các em dựng trại” – Shelley tự hỏi: Làm sao các bạn làm được việc đó? – “Cô muốn các em khám phá những khu rừng gần trại. Đừng đi quá xa.” Shelley nói thêm: Đừng lo về điều ấy. “Cô muốn các em quan sát kỹ lưỡng những gì các em thấy. Hãy tự mình khám phá các màu sắc, hình dáng, sắc thái, các tảng đá và cả những sự chuyển động. Chúng ta hãy cùng nhau làm điều này trong im lặng. Khi chúng ta đi bộ và ngắm nhìn, chúng ta không nói chuyện trong vòng 10 phút đầu.” Shelley tự nghĩ: Không biết mình có thể giữ im lặng trong 10 phút được hay không? Vì hầu như lúc nào cô cũng nói huyền thuyên, ngoại trừ lúc ngủ.

Shelley nhìn lên cây và cô phát hiện ra rằng, những chiếc lá không phải chỉ có màu xanh. Mỗi chiếc lá có sắc thái màu xanh khác nhau: xanh đậm, xanh nhạt, xanh hơi

vàng, xanh lục... Và chúng có kích thước, hình dạng khác nhau, chuyển động khác nhau trong làn gió nhẹ. Những thân cây cũng không phải chỉ duy nhất một màu nâu. Chúng có màu xám và nâu, đen và xanh. Một vài cây có lớp vỏ mịn màng và bạn có thể dùng tay vuốt lên lớp vỏ ấy, trong khi những cây khác thì có lớp vỏ sần sùi và loang lổ. Shelley thấy một cây cao có thân rỗng, vừa đủ để cho một em gái ẩn nấp trong đó. Sau khi kiểm tra và biết chắc là không có nhện, không có rắn, Shelley bước vào trong bọng cây. Ít nhất là cô có thể nấp ở đây cho đến khi mười phút đầu tiên trôi qua, sau đó nhảy ra và hù bạn nào đang đi qua.

Khi cô ngồi ở trong đó, cô quan sát một con bọ cánh cứng bóng láng đang leo lên ở bên trong thân cây; cô bị lôi cuốn khi những cái chân yếu ớt của nó leo lên những chóp núi, những thung lũng – ít nhất là đối với một con bọ cánh cứng – rồi cô tự nghĩ: cuộc hành trình của nó sẽ đi đến đâu? Khi Shelley nghe những người bạn của mình đang nói huyền thuyên trở lại thì cô cảm thấy không muốn rời khỏi nơi ẩn nấp của mình. Có điều gì đó rất yên bình tại bọng cây mà cô đang ẩn nấp và cô không muốn rời xa con bọ cánh cứng. Thế là cô nán ở trong đấy thêm một lúc nữa.

Sau bữa ăn tối, cô McKay yêu cầu mọi người ngồi yên lặng xung quanh đồng lửa trại, nhắm mắt lại nếu muốn, và lắng tai nghe âm thanh của núi rừng. Tiếng lách tách của ngọn lửa nghe sao mà thân quen và ấm áp. Làn gió nhẹ làm xào xạc lá cây. Lạ quá! Shelley nghĩ thầm, tại sao trước đây mình lại không chú ý đến những điều ấy. Giờ này dường như mọi thứ đang sống trọn vẹn với giây phút hiện tại. Có ai đó đã đánh rắm – đấy là hậu quả của những cái bánh đậu chiên trong buổi ăn tối. Những tiếng cười rúc rích gợn lên xung quanh đồng lửa, một chốc thì sự yên lặng cũng được tái lập. Một vài loài chim khác nhau đang kêu, đang hót líu lo, và có tiếng kêu của một con chim cú. Mặc dù nghe nhiều âm thanh khác nhau, nhưng Shelley vẫn nghĩ về chúng như là sự tĩnh lặng, và thật là thích thú khi lắng nghe chúng.

Sau một vài ngày, cô McKay yêu cầu các học sinh chú ý đến mùi vị ở xung quanh chúng (không phải là cái mùi sau khi cô cho chúng em ăn bánh đậu nướng nữa chứ – Shelley tự nói với mình). Hương vị của núi rừng... biết miêu tả chúng như thế nào đây...? Vâng, chúng có hương vị xanh tươi. Chúng hơi ẩm ướt, tươi mát, sạch sẽ, thơm ngát... và chắc chắn là xanh tươi. Shelley dùng tay vò một ít lá cây trong lúc cô đang đi, rồi đưa lên mũi để hít thở hương vị tinh tế của núi rừng. Cô thích hương vị của đất khi nằm sát mặt đất lúc ngủ trong lều vào ban đêm.

Cô McKay nói với các học sinh: “Các em đã khám phá ra hương vị của núi rừng chưa? Thiên nhiên giúp các em biết những gì cần phải tránh. Bất cứ thứ gì có màu đỏ hay được sinh ra trên những cây gai góc thì chắc chắn là có độc. Chỉ nếm những thứ mà cô đã chỉ cho các em thấy.” Thế rồi cô McKay chỉ những lá cây mà các em có thể nhai (nhưng không được nuốt) để cảm nhận mùi vị của chúng và những trái cây dại có thể ăn được.

Vào đêm cuối cùng của chuyến hành trình, cô McKay nói với các học sinh: “Chúng ta cũng nên ý thức rõ về cảm giác của sự xúc chạm. Làn da của chúng ta là cơ quan cảm giác lớn nhất. Nếu chúng ta có thể lột nó ra và trải rộng ra thì nó có thể bao trùm khoảng 2m². Hãy để chính các em khám phá những cảm giác thuộc về xúc giác mà các em trải nghiệm ở trong rừng. Không chỉ là những gì các em chạm vào mà còn cả những thứ chạm vào da các em nữa, như là sự mát mẽ của làn gió nhẹ, sự ấm áp của mặt trời.”

Shelley đã cảm nhận mặt đất khi cô nằm ngủ trên nó, sự mượt mà và xù xì của vỏ cây khi cô chạm vào, đường vân của những chiếc lá khi cô vò nó ở trong lòng bàn tay, rồi sự khác biệt giữa mặt đất mềm và mặt đất gồ ghề, cứng rắn khi cô đi qua. Và cô tiếp xúc với một con bọ cánh cứng khác, vuốt ve cái lưng mịn màng của nó, và cảm nhận những cảm giác khi những cái chân nhỏ bé của nó bò trên tay của cô. Cô nhặt một cái lông chim trên đường đi, và cảm nhận sự mềm mại của nó bằng các đầu ngón tay.

Bản thân cô lúc nào cũng nghĩ mình là một người con gái chốn đô thành, nên Shelley cảm thấy rất ngạc nhiên khi cô trở về nhà. Cô muốn đi tản bộ. Cô cảm thấy những khu vườn bên cạnh đường phố đáng yêu làm sao, công viên nhỏ bé ở cuối con đường thật quá xinh tươi. Cô đã cảm nhận được những điều mà trước đây chưa từng cảm nhận. Khi đi bộ, Shelley thấy màu sắc trong các khu vườn, cảm nhận được hương vị của các loài hoa trong không khí, cảm nhận được sự ấm áp của mặt trời, sự mát mẽ của bóng râm, và cô còn nghe được những tiếng chim hót mà trước đây cô chưa bao giờ nghe... Tất cả chúng đều thật là tuyệt vời.

Nguồn: 101 Healing Stories for Children and Teen, George W. Burns, John Wiley & Sons Publisher, Canada, 2005.

---o0o---

Hết